★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS®

Svazek 009 37 Kč

HRA O CENY UVNITŘ

Šibenice pro Laru

Slovensko 1,75 € / 52,80 SKK

Kód 009

RODOKAPS

Svazek 009

Jack Morton

Šibenice pro Laru

Když Mike Donnegan za úsvitu dorazil do Flatbush, vypadalo město jak po vymření. Projel úzkou uličkou, zabočil za roh a zdálky k němu dolehl hluk mnoha hlasů.

Když dorazil na náměstí, prudce zastavil! Spatřil zástup lidí shromážděný kolem stromu a pod stromem na koni nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl. S oprátkou na krku!

Předstoupil nějaký muž a dunivým hlasem zvolal: „Občané Flatbush! Konečně jsme se dočkali. Šibeniční dáma bude viset za své zločiny!“

V tu chvíli se po tváři té ženy mihl triumfální úsměv.

Zahřměl výstřel.

Ten muž – zřejmě popravčí – padl tváří do písku. V příští chvíli ve Flatbush zavládlo peklo…

Po Mainstreet dusala kopyta rychlých koní. Z oblaku prachu se vynořila pětice jezdců, kteří kolem sebe stříleli jako zběsilí.

Mike Donnegan uviděl šestého jezdce, muže, který zastřelil popravčího. Sedel jak jezdecká socha –jen pár kroků od Donneganova hnědáka. Ten muž byl chladnokrevný vrah. Nyní namířil na Mikea a pokynul hlavní.

Donneganovi nezbylo nic jiného, než dát ruce nad hlavu. Jezdec se spokojeně ušklíbl.

Jeho kumpáni dojeli na náměstí. Dva z nich se prohnali skrz houf lidí, kteří ve strachu prchali na všechny strany. Bezohledně si razili cestu, pak stanuli pod stromem.

Jeden z nich seskočil a přistoupil k Laře Laneové, zatímco druhý zvedl koně na zadní a otočil ho. Jeho kolt chrlil olovo. Obyvatelé Flatbush padali k zemi.

Lara Laneová zvedla s triumfálním výkřikem osvobozené ruce a sama si stáhla oprátku. Jedním skokem se vyhoupla do sedla, ten muž nasedl za ni.

Šibeniční dáma měla najednou v rukou dva kolty tak rychle, že to Donnegan nestačil postřehnout. Zatímco se kůň s dvojitou zátěží rozběhl a zahnul na Mainstreet, střílela Lara kolem sebe. Její výstřely nenapáchaly větší škodu, protože obyvatelé města už unikli do bezpečí.

Mike Donnegan se ohlédl. Jeho strážce, který zastřelil popravčího, byl pryč. Rychle se zamyslel. Nyní to ve Flatbush nebylo pro cizince příliš zdravé. Na náměstí zůstali ležet muži, ženy i děti. Vztek místních občanů asi bude bezmezný.

Jeho první myšlenka byla, co nejrychleji odsud zmizet. Potom uviděl, jak se na něj prosebně upírají oči jedné zraněné ženy. Zhluboka se nadechl, nasadil si klobouk a chtěl se vydat ke zraněné, když tu za zády uslyšel typické cvaknutí kohoutku.

„Ještě jeden krok, chlape, a je z tebe mrtvola," řekl mrazivý hlas. Myslel to tak, jak říkal.

Mike Donnegan docela pomalu zvedl ruce. V příštím okamžiku schytal úder do týla. Zatmělo se mu před očima.

Když se svalil do prachu, byl už v bezvědomí.

Mezi zuby mu zaskřípal písek. Kašlal a prskal, ale písek tam byl pořád. Na jazyku měl odpornou pachuť. Nemohl otevřít oči, jako by na nich měl metráková závaží.

Uslyšel někoho zasténat bolestí a došlo mu, že je to on sám. Se sténáním si sáhl na hlavu a nahmatal obrovskou bouli.

„Ten vrah se už probouzí," donesl se k němu z dálky hlas.

Vrah? Koho tím vrahem mysleli?

Do obličeje mu pleskla sprška studené vody. S prskáním otevřel oči. Jeho první pohled padl na oprátku houpající se ve větru.

„Tak jdeme, ty darebáku!" zařval nějaký muž. „Vstaň na nohy! My nevěšíme bezvědomé."

Popadly ho něčí ruce. Hleděl do rozzuřených obličejů. Ze všech stran na něj pršely kletby.

Mike Donnegan instinktivně sáhl po koltu. Pouzdro bylo prázdné. Vzali mu zbraň.

„Na strom!" hulákal kdosi. „Pověsme vraha!"

„Pověste ho!" přizvukovali další.

Muži ho chytili a vlekli ke stromu. Byl slabý na to, aby se udržel na nohou, na obranu nebylo pomyšlení.

„Počkejte!" zachraptěl. Jeho hlas zanikl ve všeobecném ryku. „Počkejte! Pusťte mě! Já jsem nevinný."

Pod stromem stále ležel mrtvý popravčí. Šátek, kterým měl prve zakrytou tvář, sklouzl. Jeho krev se vsakovala do písku.

Donnegan se zoufale vzpíral v rukách, které ho držely. Jeho zděšený pohled padl na oprátku. Jestli se nestane zázrak, pověsí ho na místě, aniž by ho vůbec vyslechli.

„Vrahu!" zařval muž s bílým vousem a udeřil ho pažbou pušky do boku. Mike viděl, že je to jeho vlastní Winchestrovka. Muž měl za opaskem také jeho kolt.

Ten pohled mu dodal nečekanou sílu. Vzpínal se a kopal kolem sebe a na okamžik se osvobodil. S funěním pozvedl pěsti. Bylo šílenství bránit se takové přesile, ale raději chtěl zemřít kulkou, než na konci lana.

„Já jsem nevinný!" vykřikl. „Slyšíte mě? Nevinný!"

Mířil na něj tucet pušek a revolverů. Každým okamžikem očekával smrtící kulku.

„Na strom s tím vrahem!“ zařval bělovousý muž.

„Pověste ho!“ pokřikovali ostatní.

„Ne!“

Donneganova hlava se prudce otočila k mladé ženě, která jediná byla proti jeho popravě. Zcuchané světlé vlasy jí padaly do tváře. Měla ruce od krve, ale sama nebyla zraněná. Pomáhala asi ostatním.

„Nemůžete ho pověsit!“ zvolala do ticha. „Nemáte na to právo.“

„Nemáme právo?“ Vousáč předstoupil o krok a žalobně ukázal na Donnegana. „Banda Lary Laneové taky neměla právo, Jennifer! A přesto stříleli. Dvanáct občanů našeho města bylo zraněno. Zapomněla jsi, Jennifer?“

Její modré oči upřeně hleděly na Donnegana. Zavrtěla hlavou. „Nezapomněla jsem, ale kdo vám řekl, že ten cizjnec patří k její bandě?“

Nato vypukla bouře nevole. Jeden hulákal přes druhého, dokud si slovo neurval bělovousý muž.

„Já sám jsem tomu vrahovi zabránil v útěku!“ překřičel hluk. „Zastřelil Tobiáše a chtěl ujet. Výstřel přišel z jeho směru. Musel to být on!“

Popravčí se5 tedy jmenoval Tobias. Donnegan ponuře pohlédl na jeho tělo. „Já jsem toho muže nezastřelil,“ řekl hlasitě, aby ho slyšeli okolostojící. „Já s tou šibeniční lady nemám nic společného.“

Napjatě pozoroval obyvatele Flatbush, kteří se opět shromáždili na náměstí. Mnoho z nich se tvářilo zamyšleně. Ale skupina kolem vousáče se prosadila.

„Pověsíme toho darebáka, on zastřelil Tobiáše!“ pokřikovali.

Zase Donnegana chytili. Tentokrát už nepomáhal žádný odpor. Na krku ucítil oprátku.

„Svažte mu ruce za zády!“

„To není potřeba, držím ho!“ zafuněl muž za jeho zády. Jeho prsty svíraly Donneganova zápěstí jako svěráky. „Dělejte, chyťte konec lana!“

Jeden muž se shýbl, aby napnul lano, když tu třeskl výstřel a vedle

něj se do země zaryla kulka.

„Pusťte toho muže!“ U stromu stál šerif, v ruce kouřící kolt. „Říkal jsem, ať ho pustíte, copak mi nerozumíte?“

Tlak svírající Mikeovy ruce polevil. Chlap od něj s vrčením odstoupil. Mike si rychle stáhl oprátku z hlavy. Nyní věděl, jak se prve cítila šibeniční lady.

„V našem městě se nebude nikdo lynčovat, dokud budu šerifem!“ zvolal strážce zákona. „Rozumíte tomu?“

„A nikdo nebude viset bez rozsudku!“ Kruhem diváků se protlačil soudce Blossom.

Mike Donnegan si oddechl. Vděčně pohlédl na mladou ženu, která se ho zastala. Bez jejího zásahu by šerif přišel už pozdě.

Šerif se otočil na Donnegana. „V našem městě vládne zákon, pane,“ řekl. Jeho šedé oči si cizince upřeně měřily. „Nikdo vás lynčovat nebude. Pověsíme vás teprve zítra ráno po řádném procesu.“ Pokynul revolverem. „A teď do vězení s ním!“

Mike Donnegan neměl jinou možnost, musel se podrobit osudu. Celé město bylo proti němu a šerifa také ani nenapadlo, nechat ho běžet.

Prohlédl pokryteckou hru. Ve Flatbush nesměl být nikdo lynčován, aby to nepoškodilo reputaci města. Ale už teď jim bylo jasné, žeje vrah a ráno má viset na šibenici! Chtěli provést proces jen proto, aby se ospravedlnili před světem i sami před sebou. Rozsudek byl předem známý.

Když procházel kolem ní, světlovlasá žena se odvrátila a odcházela. Sledoval výrazy ostatních lidí. Ženy ho pozorovaly se směsicí odporu a zvědavosti, děti se tlačily dopředu, aby ho také viděly. Nerozuměly, co se tady děje. Hlavní věc, že byla podívaná. A většina mužů by ho raději viděla viset dnes než zítra.

Přimhouřil oči a pohlédl ke slunci. Možná ho už nikdy neuvidí. Už zase pražilo. Chladný vítr z Bradshaw Mountains se utišil, písčitá zem začala vsakovat denní žár.

„Tady dovnitř!“ postrčil ho šerif do kanceláře.

Mike Donnegan vyskočil na prkenný chodník a vešel do kanceláře. Před celou zaváhal, když ale ucítil v zádech tlak

revolveru, vešel do cely a posadil se na pryčnu.

Mříž s hlasitým třesknutím zapadla. Šerif po něm střelil mrazivým pohledem a vyšel z úřadovny.

Mike slyšel, jak svolává muže do stíhacího oddílu. Hlásilo se mu tolik dobrovolníků, že z nich musel vybírat.

„Šerife Crane!“ zavolal kdosi z ozbrojenců. „Jedete s námi, ne?“

„Já a můj zástupce zůstaneme tady,“ odpověděl šerif Crane.

„My vás a Fletchera ale potřebujeme!“

„Musíme se postarat o vězně.“ Šerif ukázal palcem za sebe do kanceláře. „Soudce Blossom otevře odpoledne proces a zítra ráno ten darebák bude viset. My musíme zůstat tady, ale vy to zvládnete. Přivezte šibeniční lady a její bandu nazpět! A řekněte jim, až je dostanete, že jeden z nich už je tam, kam patří, totiž v pekle!“

„Tak to uklidní,“ zabručel Donnegan sám pro sebe. Lehl si a přikryl si tvář kloboukem. Slyšel koně cválající ulicí a pokřik mužů, kteří je pobízeli.

Zvedl se zase vítr, tentokrát žhavý, dusivý vítr, který mačkal z pórů pot a vířil jemný písek. Mike Donnegan zavřel oči.

Viděl sám sebe, jak se houpá v tom větru, oprátku kolem krku a ruce spoutané za zády. To byl osud, který ho měl za úsvitu stihnout, pokud se nestane zázrak.

Oběd mu nikdo nepřinesl. Donnegan byl příliš hrdý, než aby šerifa či jeho zástupce o něco žádal. Bylo jasné, že ho nechávají hladovět úmyslně, protože sami se najedli přímo v kanceláři. Mike se na svých dlouhých cestách naučil ovládat. Nevnímal vůni pečeného masa, která se táhla do jeho cely. Měl sice hlad, ale když pomyslel na další ráno, chuť ho přešla.

Ve dvě odpoledne ho vyvedli z cely.

Šerif Crane stál s namířeným revolverem u svého stolu.

„Žádné hlouposti, cizinče,“ zavrčel šerif. V jeho hranatém obličeji se nehnul ani sval. „Jestli se pokusíš utéct, jenom tím soudci ušetříš práci.“

Mike Donnegan se ušklíbl. „Tu radost vám neudělám. Nechci, abyste uklidňovali svědomí tím, že jste mě zastřelili na útěku. Když už mě chcete zavraždit, budete to muset udělat venku pod stromem.“

„Velké kecy,“ prohlásil zástupce Fletcher. „Tak jdeme, porota čeká.“

Soudní přelíčení bylo výsměch. Konalo se v saloonu. „Soudce“ Blossom, který byl všechno jiné jen ne soudce, si přinesl na znamení své hodnosti kladivo, které jindy používal při práci v kovárně.

Ani se nezeptal na Mikeovo jméno a mluvil o něm jen jako o „vrahovi“. Muž s bílými vousy odvyprávěl svou historku, jak Donnegana vyčíhal za domy a skolil ho ranou do hlavy. Podle něj se cizinec urputně bránil. Svědkové na to, že zastřelil popravčího, nebyli, ale „soudce“ Blossom udělal pohotový závěr.

„Tobias byl zastřelen ranou z pušky. Ten cizinec měl pušku. Je to vrah. Porota, se může odebrat k poradě.“

„Porota“, ve které byl i bělovousý muž, který zároveň zastával funkci soudního sluhy, potřásla hlavami. Muž se zvedl, byl mluvčím poroty.

„Vaše ctihodnosti,“ začal s náznakem úklony směrem ke kováři, „porotci se nepotřebují radit. Obžalovaný je ve všech bodech vinen.“

Na ulici se shlukovali lidé, kteří si nechtěli ujít ten senzační proces. Otevřenými okny a přes lítací dveře slyšeli každé slovo. Po výroku poroty se zvedlo souhlasné mumlání.

„Klid, nebo nechám vyklidit soudní síň!“ vykřikl kovář a zabušil kladivem do nálevního pultu. „Porota shledala toho cizince vinným. Odsuzuji ho k smrti na šibenici. Zítra za úsvitu bude pověšen. Líčení je ukončeno. Whisky pro všechny!“

Mike Donnegan nečekal nic jiného než trest smrti, ale přesto teď otřeseně přihlížel. Ti lidé vedli soudní líčení jako ochotnické divadlo. Přesto byla situace vážná. Šlo o jeho hlavu. Ani na sekundu nezapochyboval, že ho pověsí.

Barman naskládal na pult lahve a rozdal soudci, porotě a divákům sklenice.

K Donneganovi přišel šerif Crane a prohmatal mu kapsy. „Soudní náklady platí odsouzený,“ prohlásil za jásotu lidí. Sebral Donneganovi peníze a část z nich hodil na bar.

Nebylo to moc, Donnegan nebyl bohatý, ale přesto ho rozzuřilo, jak s ním šerif zachází.

„No dobře, vy chcete zábavu, já ji chci taky!“

Spoutanýma rukama popadl láhev whisky, vytrhl zuby korek a přiložil láhev ke rtům. Pil ostrou tekutinou dlouhými, žíznivými doušky, dokud se nezakuckal. Vypil dobře třetinu lahve. Potom jí s kletbou mrštil do zrcadla za barem.

Šerif Crane a zástupce Fletcher ho popadli a vlekli ho ze „soudní síně“. Na ulici ho udeřilo vedro jako žhnoucí pěst. Zavřel oči a potácel se mezi oběma muži.

Když došli do šerifovy kanceláře, alkohol už působil. Donneganovy nohy ztěžkly, v hlavě mu šumělo. Hlavní ulice se mu před očima vlnila, částečně to bylo vedrem, částečně alkoholem.

Ve vězení bylo poněkud chladněji. Zástupce mu sejmul pouta a Mike se svalil na pryčnu. Všechno se s ním točilo.

„Budeš ho hlídat,“ řekl šerif. „O půlnoci tě vystřídám. A zítra ráno…“

Crane a Fletcher se tiše a spokojeně zasmáli. Mikeovi to bylo jedno. V tu chvíli mu bylo všechno jedno. Zavřel oči a snil o divoké jízdě na svém hnědákovi.

Mike Donnegan se posadil a se sténáním se chytil za hlavu. Usnul. Venku už byla tma. Vedle svítila lampa.

Zdálo se mu to všechno? Probudil se konečně z noční můry, ve které se stále ocital na šibenici?

„Už ses vyspal, cizinče?“ zástupce Fletcher se opřel o mříže a opovržlivě na něj hleděl. „Oslabil tě strach?“

Tak přece to byla noční můra, ze které se člověk neprobudí a musí ji prožít až do hořkého konce.

„Dostali jste šibeniční lady?“ zeptal se Mike. Měl žízeň, jazyk se mu lepil na patro. „Dostal ho ten stíhací oddíl?“

„Ne!“ Fletcher ubalil dvě cigarety, tasil kolt a položil na zem jednu cigaretu a sirky. „Zůstaň sedět, jinak ti ustřelím hlavu,“ zavrčel a postrčil věci špičkou boty pod mříží. Teprve, když odstoupil, směl Mike vstát.

Zapálil si cigaretu a vyhodil zápalky mřížemi. Potom zhluboka potáhl kouř a vyfoukl ho ke stropu.

„Byli jste neopatrní, Fletchere,“ zamumlal. „Měli jste vědět, že

šibeniční lady a její bandu tak snadno nechytíte.“

„Kdyby se nepřihnala písečná bouře, naši chlapi by stopu neztratili,“ tvrdil zástupce. „V tom případě by lady visela vedle tebe.“

„K čertu s vámi!“ zuřil Mike. „Copak nechápete, že s tou bandou nemám nic společného? Přijel jsem náhodou, zrovna, když jste ji chtěli pověsit. Ten chlap, který zabil vašeho takzvaného popravčího, na mě mířil zbraní, abych nemohl nic podniknout.!

Zástupce se ušklíbl a mávl rukou. „No tak cizinče, nechej těch vytáček. Na něco takového neskočíme.“

„Hanku?“ ozval se z kanceláře ženský hlas. Mike ho hned poznal. Byla to ta světlovlasá žena, která se ho zastala. „Hanku, jsi tady?“

„Ahoj, Jennifer!“ Zástupce zašlápl cigaretu a vrátil se do úřadovny. Mike tu ženu uviděl. „Co mi chceš?“

„Přinesla jsem vězni večeři,“ pravila žena a ukázala na plný košík. „Dnes ještě nic nedostal a já jsem myslela…“

„Jasně, ty jsi hodná holka.“ Zástupce se zazubil, převzal od ní košík a prohledal ho. „Můžeš mu to dát.“

Jennifer vytáhla plechovou konvičku a postavila ji na stůl. „Tady je kafe pro tebe, Hanku, abys neusnul.“

Přišla k cele. Mlčky mu podala klobásu, šunku a chleba. Také láhev s vodou.

„Děkuji, slečno Jennifer,“ řekl Mike tiše. Rád by jí pohlédl do modrých očí, ale ona se mu vyhýbala pohledem.

„Dělám jen to, co je moje křesťanská povinnost, pane. Voda vám udělá dobře. Určitě nepijete kafe, že ne?“

Nyní zvedla oči a pohlédla na něj tak pronikavě, že zavrtěl hlavou, aniž by chápal proč. Vzala košík a odešla.

„Takže si dej naposledy chutnat!“ zavolal zástupce. „Poslední večeře.“

Mike začal jíst. Teprve nyní poznal, jak je hladový. Voda byla chladná a probrala ho. Zahnala taky pachuť whisky z úst.

„Co si k poslední večeři přála šibeniční lady?“ zavolal na Fletchera, který si naléval hrnek kafe.

Zástupce se napil a přiloudal se k mříži. „Budeš se divit, ale tvá

šéfka chtěla hřeben a zrcadlo, aby si mohla upravit vlasy. Dáš si taky kafe?“

Mike už chtěl přikývnout, ale vtom si vzpomněl, že ho žena varovala. „Ne, budu rád, když usnu. Chci být ve formě, až přijde na věc.“

„Aspoň máš smysl pro humor,“ řekl Fletcher. Dopil hrnek a vrátil se ke stolu. Dolil si a vypil druhý hrnek, zatímco Mike zhltnul zbytek jídla.

„Můžu dostat ještě cigaretu?“ zavolal.

Zástupce vstal a přišel blíž. Potřásl hlavou a přejel si dlaní po tváři.

„K čertu s tím horkem,“ zahučel.

Už se přitom trochu ochladilo. Hodiny na stěně ukazovaly deset. Mike užasle hleděl na zástupce.

Fletcher vytáhl sáček tabáku a neúspěšně se snažil ubalit cigaretu. Papírek se mu roztrhl, váček spadl na zem.

Fletcherovy oči zeskelnatěly.

„Ta zatracená svině,“ zafuněl.

Povytáhl ještě kolt z pouzdra, pak se mu podlomila kolena. Ztěžka se svalil na kamennou podlahu a zůstal bez hnutí ležet.

Donnegan vyskočil. Zástupce byl něčím uspaný. V kávě muselo být silné uspávadlo.

Fletcher však ležel příliš daleko od cely. Nemohl se dostat na klíče, které měl zástupce na opasku.

Marně se natahoval, pak si sedl na pryčnu. Nemělo to smysl. Ať Jennifer uspala zástupce z jakéhokoliv důvodu, bylo to marné.

Škubl sebou, když se dveře kanceláře otevřely. Když poznal Jennifer, vyskočil z pryčny. Vyhlédla ještě rychle na ulici a šla k bezvědomému Fletcherovi.

Donnegan bez dechu sledoval, jak zástupci bere od opasku klíče. Hodila mu je. Rozechvělýma rukama hledal správný klíč.

„Děkuji, slečno,“ vyhrkl, aniž by se na ni podíval. „Sice nevím, proč to děláte, ale…“

Dveře kanceláře klaply. Donnegan zděšeně vzhlédl, ale nikdo nevešel. Ovšem neviděl ani Jennifer. Beze slova odešla.

Teprve třetí klíč seděl. Dveře cely se otevřely. Mike o Jennifer dál nepřemýšlel. Musel si teď hledět svého života.

Fletcher nejevil známky života, když ho Donnegan odvlekl do cely a položil na pryčnu. Přikryl ho a položil mu na tvář klobouk, aby šerif na první pohled nepoznal, kdo leží v cele. Potom zamknul a klíče si vzal.

Na útěk potřeboval zbraně. Z Flatbush se musel pustit do kopců a v Bradshaw Mountains by byl bez koně a zbraní ztracen.

Mike chvatně prohledal skříň na zbraně a vzal si dva kolty. Nabil je a jeden zastrčil do pouzdra a druhý za opasek. Kapsy kabátu si nacpal municí.

Nehodlal opustit Flatbush bez své winchestrovky a bez svého koně. Jedenáct hodin! Moc času do šerifova příchodu mu nezbývalo. A kdyby náhodou někdo chtěl mluvit s Fletcherem, byl by jeho útěk prozrazen ještě dřív.

Mike Donnegan neměl tušení, kde by měl hledat muže s bílými vousy, který si nechal jeho winchestrovku jako trofej. Pokoušel si toho muže představit. Ne úplně špatný, ale hlasitý, nafoukaný a trochu přihlouplý. Kde by se touto dobou mohl zdržovat? Buďto doma se ženou, nebo v saloonu. Jelikož nevěděl, kde ten člověk bydlí, rozhodl se zkusit saloon.

Vyklouzl ze šerifovy úřadovny a splynul se stíny na chodníku. Když míjel osvětlené okno, skrčil se do podřepu, aby ho neprozradila silueta. Tiše prošel mezi domem šerifa a sousední budovou a dorazil na roh hlavní ulice. Už zdálky slyšel opilé hulákání a ryčný smích. V saloonu to žilo. Zapíjeli zklamání z toho, že jim unikla šibeniční lady a těšili se na popravu, která se měla konat ráno. Donnegan jim však hodlal zkazit radost.

Na cestě se povalovaly prázdné plechovky a střepy z lahví. Postupoval jen pomalu, protože musel pečlivě volit kroky.

Mohl ho prozradit každý zvuk. Přitom ho tlačil čas.

Konečně uviděl světla saloonu a uslyšel frkání koní, kteří stáli uvázaní venku. S oběma kolty v rukou se vykradl na hlavní ulici. Z okna saloonu vycházela nažloutlá záře. V prachu cesty podupávali čtyři koně, dva vraníci, hnědák a grošák. Poprvé, co vstoupil do

tohoto všivého hnízda, se Donnegan zazubil. Ten hnědák byl jeho. Našel svého věrného koně, aniž by po něm musel pátrat. Teď už musel sehnat jen své zbraně, na které spoléhal jako na nic na světě.

Donnegan seskočil z chodníku na cestu a přikrčil se. V hlubokém předklonu přiběhl blíž k saloonu, protáhl se kolem grošáka a odvázal svého koně. Kůň ho pozdravil radostným zařehtáním. Napjatě se rozhlédl, jestli to neupoutalo něčí pozornost.

Zvířat si nikdo nevšímal. Ze saloonu byly slyšet útržky rozhovorů. Muži líčili, jakých hrdinství se dopustili při pronásledování banditů. Whisky se postarala o to, že jim posluchači dokonce věřili.

„Hej, Jaggere!“ zahulákal nějaký muž. „Kampak? Od kdy mizíš, dokud na baru stojí ještě jedna flaška whisky?“

K lítacím dveřím se připotácel nějaký muž a rozrazil je. Kymácivě se zastavil na chodníku.

Mike Donnegan zadržel dech. Jagger nebyl nikdo jiný než ten s bílými vousy. Na nejistých nohách přešel chodník a chtěl odvázat hnědáka. Kůň ustoupil před kořalkou, která táhla z jeho dechu. Jagger zmateně civěl na volně visící uzdu.

Teprve tehdy Donnegan uviděl, že Winchestrovka vězí v pouzdře u sedla. Dávno mohl být v prachu! Ale uviděl ještě něco. Jagger měl za opaskem jeho kolt.

Než si Donnegan stačil rozmyslet, jak se dostat ke zbrani, vyřešilo se to samo. Od šerifovy kanceláře se ozval vzteklý řev a vzápětí poté se na hlavní ulici vyřítil šerif.

„Vězeň je pryč!“ hulákal, že ho museli slyšet všichni ve Flatbush. „Vstávejte! Vězeň utekl!“

Jedním skokem se Donnegan vrhl po Jaggerovi, vyškubl mu od opasku kolt a odstrčil opilce proti lítacím dveřím. Jagger vrazil do mužů, kteří se už hrnuli na ulici a dva z nich porazil.

Druhým skokem se Donnegan ocitl v sedle hnědáka a zabořil mu paty do slabin. Kůň zařičel, zvedl se na zadní a vyrazil jak šílený.

Donnegan se tiskl ke koňské šíji. Zahřměly za ním dva výstřely, zřejmě ho uviděl šerif.

„Támhle jedel“ řval šerif zuřivě. „Na koně! Nesmí uniknout!“

Před Donneganem vyběhl z domu muž s puškou. Když ho míjel,

hodil mu Donnegan šerifův revolver na hlavu. Muž se zhroutil, aniž by stačil vystřelit. Mike vzal i druhý revolver a zahodil ho. Vzal si jen to, co mu patřilo. Nemohli říkat, žeje zloděj.

Zaburácela za ním série výstřelů. Jedna kulka mu hvízdla těsně kolem hlavy. Slyšel bzučení olova a pobízel hnědáka k ještě vyšší rychlosti. Prolétl kolem posledních domů, pak už se řítil volnou plání směrem k řece.

Dokázal to, ale ještě nebyl v bezpečí. Pronásledovatelé mu byli těsně v patách.

Hnědák se řítil k Agua Fria River. Mike Donnegan ho nešetřil. Poháněl ho, i když kůň nemohl vydržet tak pekelné tempo dlouho.

Když měl za sebou polovinu vzdálenosti, otočil se v sedle. Z města se právě vyhrnul asi tucet jezdců. Začali s pronásledováním.

Třeskly dva výstřely, ale Donnegan se o ně nestaral. Na tu dálku ho trefit nemohli. Té noci nesvítil měsíc. Cestu k řece spíš tušil, než viděl. Jeho pronásledovatelé ovšem viděli stejně špatně jako on, což byla jediná výhoda.

Kdyby hnědák udělal jeden chybný krok, srazil by si vaz nebo by zase padl do rukou šerifovi. Každopádně by přišel o život. Hnědák však vydržel, stejně jako vydržel dalekou pouť svého majitele. Světlé písčité plochy byly přeťaty temným pásem řeky. Ještě sto koňských délek a hnědák si bude moct odpočinout.

Donnegan se ohlédl. Zdálo se, že pronásledovatelům ujíždí. Neměli tak dobré koně jako on. Musel využít i tuto malou výhodu.

Těsně před řekou přitáhl uzdu a zmírnil tempo. Rostlo tam jen pár stromů a keřů, ale pro jeho plán musely stačit. Neznal dobře terén za řekou. Šerif a jeho lidé by ho mohli předjet a obklíčit, kdyby se tam pustil. Nemohl však ani zůstat na tomto břehu v otevřené krajině, protože by ho nakonec dojeli a střelili do zad, až by se jeho hnědák unavil.

Nic jiného mu nezbývalo. Musel se pronásledovatelů zbavit uskokem. Pokud se to nepodaří, skončí na hřbitově nebo zahrabán jen někde v písku.

Hřebci se nechtělo do vody, ale Mike ho přinutil skočit do řeky. I když nebylo skoro nic vidět, museli pronásledovatelé zaregistrovat,

co dělá. Voda cákala vysoko na všechny strany. Hnědák ztratil zem pod kopyty a plaval do středu řeky.

Donnegan sklouzl z jeho hřbetu a chytil se ohlávky. Snažil se koně uklidnit konejšivými slovy. Místo toho, aby mířil k protějšímu břehu, nechal se unášet proudem. Mezitím šerif a jeho lidé dorazili k řece a vjeli do ní.

Mike zamířil zpět ke břehu. Dostal se na příhodné místo, kde se mohl snadno dostat z vody, vylezl na koně a pobídl ho z řeky. Pak ho nasměroval zpátky k Flatbush.

Jel pomalu a stále se ohlížel. Nebude trvat dlouho a šerif zjistí, že ho doběhl. Na druhé straně řeky nebyly keře a stromy. Nepřehledný terén začínal až blíže k Bradshaw Mountains. Uprchlík se tam neměl kde skrýt.

Na Donneganově ošlehaném obličeji se mihl úsměv. Šerif dá jistě prohledat křoví podél řeky, jestli se v něm uprchlý vězeň neskrývá. On využije čas, který mu tím poskytnou.

Objel město širokým obloukem. Když opsal asi tři čtvrtiny kruhu, rozhodl se vydat na sever a pokračovat po tomto břehu za šibeniční lady.

Poslední pohled nazpět! Světla Flatbush se zmenšila. Jeho stopu najdou až ráno a stejně budou muset opsat stejný oblouk jako on. Jeho náskok už nesmažou.

Varovalo ho zafrkání, jenomže už bylo příliš pozdě, když jeho ruka sjela ke koltu.

„Ruce vzhůru!“ zaznělo mu vstříc ze tmy.

Marně napínal oči, zatímco zvedal ruce. Nevěděl, kdo si tu na něj počkal, věděl jen, že následující minuty rozhodnou o životě a smrti.

Terén tvořil prohlubeninu, která byla vidět jen ve dne. Zpoza muldy se vysunula hlaveň pušky matně se lesknoucí ve světle hvězd.

„Ani hnout, cizinče, jinak ti ustřelím hlavu!“

Mike nasál vzduch mezi zatnutými zuby. Byl to Hank Fletcher, šerifův zástupce.

„Nedělejte hlouposti, Fletchere,“ varoval ho klidně. „Já nejsem vrah a nenechám se od vás pověsit. Proto jsem uprchl a nikdo mě nezastaví.“

Fletcher vstal. Puška mířila na Donneganův žaludek.

„Ostatní ti sedli na lep," řekl Fletcher samolibě, „ale já jsem uvažoval. Představil jsem si, co asi uděláš, Nevyznáš se tady, takže neutečeš přímo do hor. Jsi mazaný a objel jsi Flatbush obloukem, že?"

Mike chtěl získat čas, aby mohl ve vhodném okamžiku utéct. Pokud ho Fletcher spoutá, bude pozdě.

„Správně, Fletchere. Udělal jsem oblouk. A co teď?"

„Sesedni!" poručil zástupce a o něco málo pozvedl pušku. „Žádné triky! Já nejsem šerif Crane, kterého můžeš vodit za nos."

Mike seskočil z hnědáka a zůstal stát vedle něj. Jeho oči visely na zástupci.

„Odepni si opasek s koltem!" Fletcherův hlas prozrazoval nervozitu.

Donnegan se sklonil, aby provedl příkaz. Jeho prsty zatáhly za tkanici, která přidržovala pouzdro na stehně, ovšem místo toho, aby uvolnila uzel, sáhla ruka po zbrani.

V tu samou chvíli se vymrštil a vrazil do hnědáka. Jeho levačka sevřela nos sedla.

Kůň poděšeně uskočil. Donnegan se držel vší silou.

Zástupce vystřelil. Jeho kulka udeřila do země za místem, kde Donnegan před okamžikem stál.

Než se dostal k druhému výstřelu, pustil Donnegan sedlo. Jeho pravice se pozvedla a kolt vyštěkl.

Fletcher zařval. Puška mu vypadla. Těžkopádně se otočil kolem své osy a zhroutil se.

Mike Donnegan se k němu rozběhl. Zástupce ležel na zádech a třeštil na něj oči. Zvedl levou ruku v obranném gestu. Kabát mu na pravém rameni začínal tmavnout krví.

„To sis mohl ušetřit, kamaráde," řekl Mike. Prohledal zástupce a vzal mu revolver. Vysypal náboje z pušky i revolveru a zahodil je do tmy, stejně jako zbraně a opasek se střelivem.

Fletcher sténal bolestí a tiskl si zraněné rameno.

„Daleko se nedostaneš," zaskuhral, když Mike vykročil ke koni. „Najdeme tě a budeš viset na nejbližším stromě."

Mike se vztekle otočil.

„Kdybych byl opravdu vrah a komplic šibeniční lady, odstřelil bych tě jak psa a ne tě jenom škrábl na rameni, Fletchere! Pak by tu šerif ráno našel jen tvou mrtvolu! Já nejsem vrah, ale střílím na každého, kdo mě chce zabít, rozumíš?“

Zástupce se kousal do rtu a mlčel. Mike sáhl do sedlové brašny a hodil mu cigaretu. Potom pobídl hnědáka a vyrazil na sever.

Donnegan dopřál sobě a koni odpočinek teprve krátce před svítáním. Vysoko nad Flatbush vjel ještě jednou do řeky a pokračoval asi půl míle po mělčinách. Ve vodě nezanechával žádné stopy a šerif bude mít potíže znovu najít stopu. Potom vyjel z řeky na otevřeném skalnatém místě a držel se co nejdéle na kamenité půdě. Zkušený indiánský stopař by ho sice dokázal vysledovat, ale ve Flatbush nikoho takového neměli, tím si byl jist.

Takové štěstí jako šibeniční lady neměl. Jí pomohla písečná bouře a smazala stopy.

Zatímco vytáhl ze sedlových brašen kus sušeného masa, aby zahnal nejhorší hlad, přemýšlel o své situaci. Předpokládal, že šerif našel zraněného zástupce teprve teď. Fletcherova koně vzal Mike kus cesty s sebou a pěšky by se Fletcher vrátit nestihl. Šerif se tedy pustí po stopě, narazí na řeku a bude mít problém. Mike měl slušnou naději, že už obyvatelům Flatbush znovu nepadne do rukou.

Ale bylo tu něco jiného, co mu dělalo starosti. Celý život býval čestný. Byl ještě mladý, ale zažil víc, než většina mužů jeho věku. Po smrti rodičů prodal farmu. Doma v Marylandu ho nic nedrželo. Od té doby se potuloval po Státech, stále něco hledal a nevěděl co. Zažil hodně a všude si ho považovali. Jméno Mike Donnegan zanechávalo v lidech dobré vzpomínky.

To se brzy změní, když s tím nic neudělá. Šerif Crane a občané Flatbush ho považovali za člena bandy šibeniční lady. Brzy budou po celé zemi viset jeho zatykače. A on věděl, jak zarputile jsou hledáni muži z této bandy. Nebude si jist životem, jakmile někde vylepí první plakát s jeho popisem.

Ubalil si cigaretu a škrtl sirkou o podrážku. Když odhodil zbytek cigarety, věděl už, co bude dělat.

Musel prokázat svou nevinu a k tomu vedla jen jedna cesta. Musel zajmout šibeniční lady a předat ji šerifovi.

Musel tedy bojovat proti dvěma stranám, nejen proti banditům, ale i proti šerifu Craneovi.

Někde před ním v Bradshaw Mountains byla Lara, šibeniční lady, se svými muži.

A za ním šerif Crane a jeho lidé pokračovali v nemilosrdné štvanici.

Mike Donnegan si nic nenamlouval. Nevypadalo to s ním růžově.

V noci nespal ani minutu a nemohl si odpočinout ani teď. Vstal a vyšvihl se do sedla.

Slunce již pražilo do vyprahlé země. Donnegan se snažil, aby si k tělu nepustil rezignaci. Byl čestný muž a chtěl jím zůstat až do konce. Lhostejno, kam tato cesta povede, on po ní musel jet.

Pohltily ho výběžky hor s mnoha soutěskami. Výběžky Bradshaw Mountains sahaly do plání jako dlouhé prsty, chladné a nepřátelské. Od holých skal se odrážel sluneční žár a hromadil se v soutěskách.

Donnegan ještě seděl na koni vzpřímeně. Oči měl všude a hledal sebemenší stopu. Neměl tušení, kam se banda pustila. Původně prchala na sever, ale to mohl být jen klamný manévr. Dokud nenarazí na stopu, pojede prostě stále hlouběji do kopců.

Do Black Canyon to byly asi dva dny jízdy, to Mike o zdejší krajině věděl. V místech, kde kaňon přecházel v rovinu, leželo Bumble Bee, shluk pár domů. Dále na sever na Turkey Creek ležely na březích městečka Cleator a Cordes. Chtěl se tamních obyvatel zeptat na šibeniční lady, dokud tam ještě nevisí jeho zatykač. U Turkey Creek se o bandě snad něco dozví.

Cválal až do pozdního odpoledne jen s jednou pauzou, když žár dosáhl vrcholu. Bradshaw Mountains se přibližovaly. Za soumraku dorazil ke strmým skalním stěnám.

Slunce se dotklo obzoru, když hnědák stanul a zafrkal. Neklidně pohazoval hlavou a podupával na místě. Mike mu položil dlaň mezi uši a klidně na něj promlouval, dokud se neuklidnil. Dá] však stříhal ušima a nozdry se mu nadouvaly.

Mike uvázal koně u trnitého keře, vytáhl ze sedlového pouzdra

winchestrovku a nabil ji. Přikrčeně se kradl mezi vysokými balvany, připraven na nenadálý útok.

Po kamenech se míhali hadi. Za kalhoty ho škubaly trny. V očích ho pálil pot stékající po čele.

Najednou něco uslyšel, nějaké škrábání. Pootočil tím směrem pušku, ale nic neviděl. Místo toho najednou ucítil zápach rozkládajícího se masa.

Když obešel skalní blok, vlasy na zátylku se mu zježily. V dolíku ležela mršina koně. Vzlétli od ní dva supi, v malé vzdálenosti usedli na balvan a sledovali člověka, který je odehnal od žrádla.

Donnegan se rozhlížel, jestli někde neuvidí jezdce. Kůň měl ohlávku a byl okován. Supi už začali s večeří, ale Donnegan přesto lehce poznal, jak zvíře skonalo. Někdo mu zasadil kulku z milosti.

Prohledal nejbližší okolí, ale člověk, který na tom koni přijel, byl pryč. Mike sklonil pušku a vrátil se ke. svému hnědákovi. Ten kůň nejspíš padl, zlomil si nohu a majitel ho musel zastřelit. Nasedl a pokračoval původním směrem. Supi se vrátili ke své kořisti.

Hnědák se splašil tak nečekaně, že ho Mike nestačil zkrotit. Dokázal ještě vytrhnout nohy ze třmenů a už letěl vzduchem a ztěžka dopadl na kamenitou zem.

Náraz mu vyrazil dech. V hlavě mu zazvonilo. Nemohl pohnout ani malíčkem.

Bezbranně civěl na muže s obličejem zalitým krvíj který se vynořil za balvanem a namířil na něj revolver.

Mike očekával smrtící výstřely. Křečovitě se skrčil a zatnul pěsti, ale žádná kulka nepřilétla.

Muž s revolverem se zakymácel a klesl na kolena. Mike vyskočil a běžel k muži, který se bezvládně sesunul na zem. Vzal mu revolver a vyklopil bubínek. Jen prázdné patrony, ten člověk už vystřílel všechny náboje. Převalil cizince na záda. Jeho košile a kabát byly na levé straně slepeny zaschlou krví. Těsně nad srdcem objevil díru po kulce. Byl zázrak, že ten člověk ještě dýchal.

Mike doběhl ke svému koni a sundal od sedla láhev s vodou. Byla už poloprázdná, ale zraněný potřeboval vodu víc než on.

Když se k němu vrátil a přiložil mu láhev k popraskaným ústům,

muž se opět probral. Oči měl nateklé a oděrky ve tváři, jako by ho někdo tloukl. Žíznivě se napil, zakašlal a pak zaostřil na Donnegana. Pohled se mu trochu projasnil.

„Díky," zachroptěl.

„Kdo vás střelil?" Donnegan měl najednou před očima konkrétní představu. „Nebyla to šibeniční lady? Žena s dlouhými vlasy a zelenýma očima?" Cizinec slabě přikývl. „Bylo s ní šest mužů?" Další přikývnutí.

„Pomůžu vám!" Mike ještě nevěděl, co pro zraněného může udělat, ale byl odhodlaný, že ho nenechá ležet venku napospas supům. „Řekněte mi, kam ti bandité jeli!"

Cizinec pohnul vyschlými rty, aniž by z nich vycházela slova. Mike mu dal ještě jednou napít, pak se sklonil uchem k jeho ústům.

„Přepadení… přepadení…" zachroptěl cizinec, „…dnes v Bumble… Bee… přepadení!"

Poslední slovo téměř vykřikl, pak se zhroutil. Mike hleděl na mrtvého, pak ho položil na zem a pomalu vstal.

Bandité měli na svědomí další oběť. Mike pocítil mrazivou zášť.

Překonal odpor a prohledal mrtvému kapsy. Tu námahu si mohl ušetřit, lupiči už mu všechno vzali. Mike ani nezjistil, kdo ten mrtvý mohl být.

Začal sbírat kameny, kterými by zakryl tělo. Přitom došel na okraj skalní plošiny. Okamžitě se vrhl k zemi.

K horám se blížila řada černých bodů. Jezdci! Donnegan jich napočítal asi dvacet. Šerifův oddíl. Měl menší náskok, než si myslel. Šerif musel štvát koně, že byli jistě krátce před zhroucením. To byla pro Mikea šance, ale také nebezpečí. Šance v tom, že znavení koně už nezvládnou stoupání do Bradshaw Mountains a riziko, že přece jen ještě vydrží. Vrátil se ke svému hnědákovi. Dobrý kůň byl úplně znavený. Od útěku z Flatbush ho nenechal skoro odpočívat a naposled se napil uAqua Fria River. Donnegan vzal uzdu a vyrazil pěšky, kůň kráčel za ním. Chtěl koni alespoň trochu ulevit, když už se o něj nemohl postarat pořádně.

Po hodině náročného výstupu měl Donnegan jazyk na vestě. Upíral strnulý pohled na zem před sebou, protože když viděl skalní

masivy, opouštěla ho odvaha. Slunce pražilo a jemu se zdálo, že se mu pod kloboukem peče mozek. S funěním si sedl na zem a svalil se na záda. Zbytku vody se nesměl dotknout, ale bez vody už nemohl ani o krok dál.

„Hej!“ zahučel těžkým jazykem. „Kam jdeš? Zůstaň tady!“

Hnědák se mu vytrhl a odcházel úzkou stezkou dál. Mike s klením vstal a běžel za koněm. Kdyby se kůň odněkud zřítil, byl by i Mike ztracený. Pěšky by se daleko nedostati, šerif by ho brzy dohonil. Kůň klusal po skalní římse, která byla naštěstí dost široká. Donnegan ho dostihl až na jakési plošince, kde se kůň zastavil a hrabal kopytem ve štěrku pod skalní stěnou.

Mike nejprve nechápal, co to má znamenat, ale pak skočil na zem a začal rukama hrabat. Stačilo odhrnout jen malou vrstvu kamení. Pod ní se objevila čistá voda.

„Tak tohle si zasloužíš,“ řekl Donnegan a nechal nejprve napít koně, než také uhasil žízeň a nabral si plnou láhev.

Kdyby věřil na znamení, bylo by tohle to nejlepší. Donnegan však věřil jen na rychlost svých zbraní a na svou sílu.

Rozhodl se, že si u pramene odpočine a pak pojede do Bumble Bee. Ten muž před svou smrtí říkal o přepadení tohoto místa. Mike netušil, jestli ho šibeniční lady plánuje, nebo už ho provedla. Každopádně jeho příštím cílem bylo Bumble Bee.

Aniž by si to uvědomil, usnul.

Šerifův oddíl mezitím postupoval po jeho stopě.

Když Donnegan otevřel oči, byla kolem něj tma. Zděšeně se posadil. Musel co nejrychleji do Bumble Bee, aby varoval před přepadením, pokud se už nestalo. Jak měl najít cestu v noci? Jeden špatný krok a zřítí se do nějaké strže.

Hnědák stál nad ním a otíral se tlamou o jeho rameno. Mike ho pohladil po hlavě.

„Musíme to zkusit i potmě,“ zabručel. ‚Ještě se pořádně napij.“

Nabral si vodu z pramene, který našel jeho kůň.

Vstal, aby si hledal cestu do Black Canyon, když tu strnul uprostřed pohybu.

Směrem od cesty, kterou opustil kvůli prameni, se ozval klapot

kopyt. Slyšel tlumené hlasy.

Šerifův oddíl! Ztratil příliš času a šerif musel své lidi hnát pekelným tempem. Byli tady. Když bude mít štěstí, nebudou jejich koně tak žízniví jako jeho hnědák nebo nebudou mít tak dobrý čich. Potmě rozhodně nebylo možné číst stopy.

Mike přidržel koni nozdry a hladil ho po krku, aby ho neprozradil.

Oddíl zpomalil. Ostré tempo se vymstilo. Koně každou chvíli klopýtli, muži kleli.

Mike čekal, až mine poslední jezdec. Neviděl je, jen slyšel. Teprve když si byl jistý, že jeli dál a nerozbili poblíž tábor, stáhl dlaň z hnědákových nozder. Skalnaté římsa, po které kůň odbočil z hlavní cesty, pokračovala i na opačné straně plošinky, začala se svažovat a bylo celkem možné, že se dá dorazit do Black Canyon i tudy.

Mike se právě odlepil od stínu strmé stěny, pod kterou se nacházel pramen, když tu se kdesi nad ním uvolnil kámen a dopadl na skálu před ně. Hnědák se polekal a zvedl se na zadní.

„Hej, pozor, tady to dál nepůjde!“ vykřikl nějaký muž nahoře na skalní stěně. Donneganovi ztuhla krev v žilách. Šerif Crane! Ten hlas by poznal od tisícovky jiných.

Drsně zatáhl hnědáka do skrytu pod stěnou. Napjatě poslouchal, co se děje nahoře. Už pochopil, do jaké situace se dostal.

Trasa, kterou jel prve, vedla přímo nad skalní stěnku, pod kterou se nyní nacházel. Kdyby se někdo z pronásledovatelů přiblížil na hranu skalní stěny a podíval se dolů, musel by Donnegana zpozorovat. Stačilo by pár kulek a bylo by po něm. Neměl se za čím ukrýt.

Nerozuměl, co ostatní odpověděli na šerifovo varování, ale slyšel, jak tam nahoře sesedají a rozbíjejí tábor.

Seděl v pasti. Opatrně vytáhl winchestrovku ze sedlového pouzdra, ale neodvážil se ani cvaknout nabíjecí pákou. To by ho také mohlo prozradit.

Plnou hodinu se nehýbal z místa. Nad skalní stěnou se míhaly odlesky ohně. Hlásil se prázdný žaludek, jeho fantazie mu před očima malovala fazole se slaninou a horkou kávu. Pak mu před očima vyvstala podoba šibeniční lady, její kadeře, smyslná ústa,

kočičí zelené oči. Za krásnou maskou se však skrývalo zlo, které musel zničit.

Pronásledovatelé byli unavení a neměli náladu sedět u ohně. Záře slábla a seshora už nebylo nic slyšet.

Donnegan stál před těžkým rozhodnutím. Kdyby tu nechal hnědáka, měl by největší šanci dostat se neslyšně mimo dostřel. Jenomže pak by byl bez koně a musel by se skrývat v horách, dokud šerif nepřeruší pátrání. Zároveň se mu příčilo zanechat věrného koně osudu.

Kdyby vedl hřebce s sebou, musel by kdykoliv počítat s přestřelkou. Rozhodl se pro druhou možnost. Vytáhl ze sedlových brašen nějaké hadry a omotal koni kopyta. Položil mu dlaň na nozdry. Jako by mu hnědák rozuměl, potřásl hlavou, ale nezařehtal.

Mike ještě váhal, kterým směrem se má vydat, jestli na původní trasu a potom dolů k Aqua Fria River, nebo neznámou cestou po skalní římse. Rozhodl se pro druhou možnost, protože by se mu pronásledovatelé v případě objevení nepověsili tak rychle na paty.

Mezi lopatkami mu mravenčilo, jakmile vyšel zpod skalní stěny. Kdyby nahoře na hraně stála hlídka, měl by v mžiku kulku v zádech.

Krok za krokem se kradl přes plošinu a vedl koně za sebou. Hnědák dělal potíže. Nelíbila se mu nebezpečná cesta ve tmě. Bál se hloubky.

Donneganovi vyrazil ledový pot. Nutil se nedívat do propasti. Svíral uzdu ve zpocené dlani. Hnědák bojácně zafrkal, následoval však svého pána krok za krokem. Omotaná kopyta nepůsobila prakticky žádný hluk.

Donneganovi připadaly minuty jako hodiny. Jednou se zastavil a ohlédl se na místo, kde prve odpočíval. Pramen už neviděl a vůči nepřátelům ho kryl skalní převis.

S ulehčením pokračoval v chůzi, když tu najednou pod sebou uslyšel ošklivé zaskřípění. Instinktivně se vrhl kupředu, pustil uzdu a přistál na břiše. Za sebou slyšel zvuk pukající skály a řítících se kamenů. Ty s sebou strhly další a netrvalo dlouho a po svahu kdesi dole se sunula lavina kamení.

Hnědák zařičel a zvedl se na zadní. Donnegan se převalil na záda

a zděšeně hleděl na koně. Čekal, že se zvíře každou chvíli zřítí do propasti.

Kopyta bila vzduchem, hřebec řičel a koulel očima. Mezi ním a Donneganem se vyrval pořádný kus římsy. V tom místě nezbyla ani dlaň původní cesty.

Donnegan se už nemohl vrátit. Kůň byl pro něj ztracen. Lavina kamení dole v údolí se už zastavila. Napjatě naslouchal do noci. Hnědák už stál zase klidně jako socha, hlavu skloněnou, jenom se chvěl po celém těle. Pronásledovatelé se neprojevovali. Donnegan doufal, že považují sesuv skály za přirozenou věc a nebudou pátrat po jeho příčině.

Hnědák byl cenné zvíře, které ho proneslo nejedním nebezpečím, a u sedla stále trčela Winchestrovka. V brašnách měl všechnu munici. Také vodu a skromné zásoby jídla. Přesto mu nezbylo nic jiného, než jít dál.

Prudce se odvrátil. Nemohl snést pohled na hřebce, který za ním tiše frkal. Po pár krocích se otočil.

Kůň neklidně popocházel po římse, pár kroků dozadu a zase dopředu. Chtěl skočit!

Donneganovi zazářilo v očích. Kdyby koni pomohl, mohl by přeskočit. Musel jen překonat strach.

Vrátil se blíž a napřáhl ruku.

„Tak pojď, pospěš si!“ zavolal polohlasem. „Kupředu! Skákej!“

Jako by mu hřebec rozuměl slovo od slova, o pár kroků couvl. Mohutné tělo se napjalo a v příští sekundě kůň přeletěl nad propastí. Přední kopyta dopadla na pevnou zem.

Donnegan se vrhl ke koni, popadl ho za ohlávku a vší silou zabral. Pravé zadní kopyto sklouzlo z římsy, hrozilo, že se hnědák zřítí. Donnegan se zapíral podrážkami o skálu.

Hřebec se s posledním vypětím sil pevně zachytil a vydrápal se na pevnou zemi. S chvějícími se boky stál těsně u skalní stěny a tiše zařehtal.

Donnegan ho objal kolem krku. Nikdy neslyšel o tom, že by kůň bez jezdce provedl takový skok. Věděl, za co hnědákovi vděčí. Zachoval se jako věrný přítel – v tu chvíli jediný přítel, jak si Mike s

trpkostí pomyslel.

Asi dvě hodiny před svítáním dorazil do Black Canyon. Nikdy dřív tady nebyl a musel se spoléhat na svůj orientační smysl.

Hnědák si už odpočal natolik, že Donnegan mohl nasednout. Zatímco pomalu jel, vytáhl z brašny kus sušeného masa. Bylo tuhé jak kus surové kůže, ale neměl čas, aby s ním něco podnikal na ohni. Žvýkal ho a utěšoval se myšlenkou, že by už dávno ležel pod zemí, kdyby bylo na vůli občanů Flatbush. Lepší tenhle kus podrážky mezi zuby než dvě stopy hlíny nad hlavou.

Na obzoru se vynořil šedivý úsvit, který mu ulehčil cestu. Cesta se zlepšila natolik, že mohl místy i klusat.

Když před sebou uslyšel zafrkání, strhl prudce uzdu a zajel za skalisko, kde seskočil ze sedla. Hřebec zase jednou prokázal svou kvalitu. Vzorně poslechl a choval se naprosto tiše.

Opět zafrkal kůň a druhý odpověděl. Vítr vál nevýhodně a nesl pach od Mikea k lidem, kteří tam někde setrvávali. Že by snad pronásledovatelé, kteří ho nějakým způsobem předjeli?

Mike to musel zjistit, než se mohl odvážit dál. Nechal winchestrovku u sedla, uvolnil kolt v pouzdře a kradl se dál. Našlapoval neslyšně jak puma na lovu. Se všemi smysly v pohotovosti se plížil k úžlabině, ze které bylo slyšet neklidné přešlapování koní.

Kdyby lidé, kteří tu tábořili, rozuměli chování koní, věděli by, že se blíží někdo cizí. Pak by si hned uvědomili, odkud vane vítr. Donnegan se ušklíbl a vydal se dál oklikou. Proplížil se vyschlým korytem, na jeho druhé straně přelezl nízká skaliska a po čtyřech se dostal přes skalní plošinu, pod kterou slabě svítil dohořívající oheň. Ti lidé se tu cítili natolik bezpečně, že měli oheň.

Píď za pídí se plížil k hraně skály a pak přes ni opatrně vyhlédl. Čekal, že uvidí šerifa a jeho lidi a škubl sebou, když poznal Laru Laneovou a její muže.

Lara Laneová byla vzhůru. Ležela vedle ohně a dokonce na tuto vzdálenost byla vidět její krása. Oči měla přivřené a vypadala jako sytá, spokojená kočka. Černý jezdecký oblek jí přiléhal na tělo jako druhá kůže.

Jako černý panter, napadlo Donnegana. Stejně krásná a nebezpečná.

Jeden z jejích mužů s ní seděl u ohně, zatímco ostatní spali opodál. Donneganovi se ten výjev něčím nezdál, ale zatím nevěděl přesně proč.

Šibeniční lady se bavila se svým komplicem. Tiše se smáli a občas ukázali směrem k Bumble Bee. Mike ani na chvíli nezapomněl, co slyšel od umírajícího muže nahoře v horách. Chtěli městečko přepadnout. Pokud o tom prve pochyboval, protože si neuměl představit, co by tam mohlo stát za přepad, nyní už tomu věřil. Banda už zase byla na dalším nájezdu.

Mike sáhl po koltu. Jeho prsty sevřely chladivou pažbu. Tady odsud by mohl všechny udržet v šachu. Mohl by zneškodnit celou bandu do doby, než přijede šerif se svými lidmi.

„Nesahej na tu bouchačku!“ zasyčel kdosi za jeho zády. „Nehýbej se!“

Jeho ruka strnula. Pustil kolt, jako kdyby se dotkl žhavého železa. V tu chvíli už věděl, co mu při pohledu na tábor připadalo zvláštní.

Lara mluvila s jedním mužem a další čtyři spali. Jeden chyběl. Zrovna ten, který mu přitiskl na záda ústí pušky.

„Ruce od těla! Tak bude to? Nebo chceš kulku do páteře?“

Donnegan rozpažil. Sice by v tu chvíli nikdo nevsadil na jeho život ani cent, ale on neztrácel naději. To se na svých cestách naučil.

„Vstávej!“ Muž k němu přistoupil a vytáhl mu kolt z pouzdra. „Hej, něco jsem tady našel!“ zavolal pak do tábora. „Zatoulanou pouštní krysu. Dovedu vám ji!“

Muži vyskočili a zvědavě hleděli vzhůru, pouze Lara nezněmila polohu. Nezachvělo sejí ani obočí. Donnegan nemohl odtrhnout zrak od ženy, která se tak ovládala.

„Jdeme!“ Povel byl podpořen dloubnutím pušky.

Mike se skřípáním zubů scházel před banditou z vyvýšeniny. Přišel k ohništi. Zelené oči ho hypnotizovaly.

„Kdo jsi a co tady děláš?“ utrhl se na něj muž, který prve seděl s Larou. Byl malý, ale statný a měl hustý černý knír. Svaly trupu mu napínaly kabát.

Mike předstíral strach. „Já… já jedu z hor a mířím do Bumble Bee… mám tam…“

Chlapi se zachechtali, ale Lara zvedla panovačně ruku. Hned ztichli.

„Ten chlap lže,“ prohlásila.

Knírač popošel k Mikeovi. „Slyšels, co lady říkala,“ zavrčel. „Takže vysyp, co tady pohledáváš.“

Mike opětoval jeho škleb. „No dobře, tak vám to prozradím. Mám v Bumble Bee nevěstu. Chápete? Jednu v Bumble Bee, další jinde, další zase jinde…“

Doufal, že jeho blufování přece jen zafunguje. Muž otočil hlavu a tázavě pohlédl na Laru.

„Lže, poručíku,“ řekla a luskla prsty. „Dej mu co proto.“

Mike se napjal. „Poručík“ se zazubil a vykročil k němu. Ostatní ustoupili.

„Můžeš se bránit, chlapče,“ řekl poručík. „Tak mě to víc baví. Ale nesmíš utíkat.“ Ukázal na muže, který Donnegana odzbrojil. „On by ti jinak udělal díru do hlavy, aby ti supi mohli snadno vyklovat mozek.“

Jeho pěst bez varování vystřelila a zasáhla Mikea do tváře. Stačil ještě v poslední chvíli ucuknout, takže úder plně nesedl. Přesto mu zajiskřilo v hlavě.

Poručík okamžitě přidal druhou ránu.

Jeho pěst zasáhla Mikea do levého ramene a pootočila ho. Bolestivě vrazil bokem do balvanu, svalil se na zem a kutálel se po ostrém kamení, které mu rozdíralo kůži.

Poručík se na něj vrhl jistý si svým vítězstvím a chtěl ho definitivně zlomit, ale Mike bleskurychle přitáhl kolena k tělu a vykopl. Jeho podrážky zasáhly poručíka do hrudi a odmrštily ho přes půlku tábořiště.

Poručík ztěžka dopadl a zkroutil se. Nikdo z kumpánů mu nepřišel na pomoc. Do boje se nemísila ani Lara. Bavilo ji sledovat, jak se dva muži rvou jak psi.

Donnegan se s funěním vztyčil na nohy. Poručíkovy údery jím otřásly. Ale poručík byl také potlučený. Neudržel se už ve vzpřímené

pozici, když opět zaútočil.

Donnegan byl opatrný. Ten chlap měl sílu jako býk. Jeho pěsti byly nebezpečnější než kovářská kladiva.

Také poručík pocítil k cizinci respekt. Pozvedl pěsti a hlídal si vzdálenost. Přikrčeně kroužil kolem Donnegana, který se k němu otáčel čelem.

Mike včas prohlédl protivníkův úmysl. Měl stát tak, aby mu do očí svítil oheň. Udělal klamný výpad, poručík se stáhl a Mike se potom přískokem posunul stranou. Protivníkova rána švihla do prázdna, a když se poručík otočil, díval se sám proti plamenům.

Donneganova pravá pěst vystřelila. Poručík zahlédl pohyb a přikrčil se. Skočil na Mikeův trik.

Donneganova levá pěst ho zasáhla ze strany do spánku. Poklesl v kolenou a jeho brada narazila na Donneganovo koleno. Zuby mu cvakly o sebe. Bezvládně se sesunul na zem a zůstal ležet.

Mike Donnegan se s funěním napřímil a otočil se na šibeniční lady. Lara Laneová stála vedle ohně a měřila si ho přimhouřenýma očima.

„Ať je ten muž kdo chce," řekla polohlasem, „pojede s námi. Hoďte sebou a svažte ho na jeho koně. Musíme vyrazit."

Dva muži podepřeli poručíka, který se zmateně potácel ke svému koni a vyškrábal se do sedla. Další dva šli hledat Donneganova koně a za chvíli se vrátili i s hnědákem.

Mike bez odmluv nasedl a nechal si spoutat ruce za zády. Poručík po něm střelil nenávistným pohledem.

Lara popojela k Mikeovi. „Jistě máš nějaké jméno, cizinče," řekla posměšně. Neušel mu však záblesk uznání v jejích zelených očích. Udělal na ni dojem.

„Mike Donnegan," odpověděl klidně a opětoval její pohled.

„No dobrá, Mikeu Donnegane." Smyslné rty se stáhly do letmého úsměvu. „Mám kolem sebe ráda silné muže. Ještě dostaneš příležitost prokázat, jestli jsi opravdu dobrý chlap. A mysli najedno – špatný pohyb a jsi mrtvý."

Donnegana zamrazilo. Její úsměv nemohl zastřít fakt, že by ho klidně zabila i vlastnoručně.

Mávnutím ruky přivolala poručíka. Ten vzal hnědákovu uzdu a s potměšilým šklebem pobídl koně.

Když před sebou uviděli domy Bumble Bee, slunce se právě vyhouplo nad horizont. Lara zastavila koně a pohlédla se záhadným úsměvem na Donnegana.

„Přesně v tuhle denní dobu mě pár bláznů chtělo pověsit, Mikeu," řekla, jako by vyprávěla vtipnou historku, která sejí vůbec netýkala. „Moji hoši mě z toho ale vysekali. Ti lidi měli smůlu."

„Moment!" prohlásil jeden z mužů, kterého Mike už dávno poznal. „Já jsem věděl.

že je mi ten chlap povědomý. Samozřejmě, on byl ve Flatbush, když jsme vás dostali z oprátky, lady."

Mike pokýval hlavou. „Vy jste zastřelil popravčího a mě jste držel na mušce."

„Měl jsem tě nechat, ať mě odstřelíš?" ušklíbl se muž.

„Buď zticha!" okřikla ho Lara. Zelené oči jí zablýskaly. „Ty patříš k té mizerné bandě, která mě chtěla pověsit?"

Vytrhla kolt z pouzdra. Mike poznal, co chce udělat. Vykřikl a zabořil hnědákovi paty do slabin.

Hřebec se Vzepjal a vrazil hrudí do koně šibeniční lady. Lara nechala být kolt a chytila se hřívy svého vraníka.

Mike nechtěl prchat. Neměl by šanci. Když Lara zase zachytila rovnováhu, upřeně na ni pohlédl.

„Já nepatřím k lidem z Flatbush," prohlásil. „Naopak, chtěli mě pověsit místo vás, slečno Laneová!"

Její vzteklý obličej se uvolnil. Zkoumavě si ho prohlížela.

„Mohla by to být pravda," poznamenal vrah popravčího. „Schovával se totiž za domy."

„Ty mlč," odsekla Lara. „Nepotřebuji nápovědu, abych někoho prokoukla. Umím se spolehnout sama na sebe." Kývla s úsměvem na Mikea. „Ano, myslím, že říkáš pravdu. A ještě jedna věc – mně říkají lady."

Aniž by čekala na jeho odpověď, otočila vraníka a nasadila mu ostruhy. Poručík zase vzal uzdu Donneganova koně a vlekl ho za sebou. Mike zachytil jeho pohled. Kdyby tu nebyla Lara, okamžitě

by ho zastřelil.

Blížili se ostrým cvalem k Bumble Bee. Nic se tam nehýbalo. Okenice na domech byly zavřené. Osada ještě spala.

Se spánkem byl však konec! Lara tasila kolt, zamávala jím nad hlavou a hlasitě vykřikla. Hřebec pohodil hlavou a tryskem vystřelil vpřed. Jeho kopyta dusala na cestě. Jako šíp se řítil k domům.

Poručík nepustil hnědákovu uzdu. Jako smečka ďáblů se řítili dolů ze svahu.

Bandité drželi natažené revolvery. Donnegan se musel nedobrovolně účastnit přepadu, kterému chtěl zabránit.

Hnali se spícím městem. V oknech se nikdo neukazoval. Všechno tam působilo stejně opuštěně, jako když Donnegan přijel do Flatbush.

Donnegan předpokládal, že zastaví před pobočkou banky. Nikde žádnou neviděl. Nebo že vyloupí dostavník. Tady ale žádný dostavník nebyl.

Aniž by vypálili jediný výstřel, projeli bandité spícím městečkem a zastavili na jeho opačném konci před prostým dřevěným domem. Lara a tři muži seskočili z koní.

Odehrálo se to bleskurychle. Muži se vrhli proti domovním dveřím, které se s třeskotem prolomily dovnitř. Uvnitř se rozkřičela nějaká žena. Lidé v sousedství se probudili, psi štěkali. Poručík a zbylí dva muži hlídali okolí domu. Jeden z nich pozvedl revolver a vystřelil. Donnegan slyšel řinčení skla a něčí výkřik.

„Ten už se neukáže," zachechtal se střelec.

Žena v domě křičela a bědovala, pak zazněl výstřel. Ztichla. O kus níž na ulici se vynořili tři muži. Poručík okamžitě zahájil palbu, přičemž používal Mikea jako štít. Tři muži se vrhli na zem a odplazili se do bezpečí.

Poručík a jeho dva kumpáni systematicky pálili a drželi obyvatele městečka v úkrytech. Většina jich zůstala v domech, kdo by se o něco pokusil, riskoval by život.

Lara Laneová vyběhla z domu. Bandité ji následovali. Mezi sebou vlekli asi desetiletého chlapce, který se zuby nehty bránil. Nebylo mu to nic platné. Přitáhli ho ke koním a jeden bandita ho vyzvedl před

sebe do sedla. Muži z Bumble Bee okamžitě zastavili palbu, aby nezasáhli dítě.

Mike Donnegan jen bezmocně přihlížel. S rukama spoutanýma za zády nemohl nic dělat. Zatínal zuby a křečovitě svíral koleny koně, jehož uzdu ovládal poručík.

„Jestli spadneš, zastřelím tě!“ houkl na něj Lařin pobočník, jako kdyby uhodl jeho myšlenky. Skutečně to chtěl zkusit.

U domů se dál střílelo. Obyvatelé Bumble Bee byli dobří střelci, donutili bandity k útěku. Kdyby ho tu našli na ulici, spoutaného, byl by to snad důkaz pro jeho nevinu. On se však rozhodl, že bude lepší žít a být považován za vinného, než se tu válet jako nevinná mrtvola.

Celé přepadení netrvalo ani deset minut. Banda odjela tak rychle, jako se zjevila. Nechali za sebou mrtvé a raněné a odváželi jako kořist toho chlapce.

Donnegan chápal, proč je banda nenáviděná po celé zemi. Tito lidé byli horší než divoké šelmy. Neměli ani žádné svědomí.

Celou hodinu cválali vzhůru kaňonem. Blížili se k Bradshaw Mountains, jejichž vrcholky čněly do jasného nebe. Po skalních stěnách šplhaly paprsky slunce.

Chlapec se už přestal bránit. Držel se v sedle pozoruhodně dobře.

Donnegan však zjišťoval, že on sám se už dlouho neudrží. Rychlá jízda náročným terénem s rukama spoutanýma za zády ho tak vyčerpala, že se při každém skoku kymácel.

„Poručíku!“ zavolal. „Hej, poručíku! Jestli mě chceš zabít, tak stačí jen takhle pokračovat v jízdě.“

Poručík se na něj ohlédl a zlověstně se zašklebil. Bavilo ho mučit nepřítele. Schválně vedl hnědáka po obtížném terénu, aby se nemohl vyhnout překážkám.

„Můžete mě rovnou odstřelit, jestli to takhle půjde dál!“ vykřikl Donnegan zuřivě. Hnědák přeskočil nějaké kameny, které poručík objel. Mike udeřil tváří o koňskou šíji, pak byl zase vymrštěn dozadu a málem vyletěl ze sedla.

„Stát!“ Lara zvedla ruku. Zastavila vraníka vedle poručíka. „Řekla jsem ti, že máš Donnegana hlídat, ne ho zabít!“ vykřikla.

Bleskurychle, že to téměř nešlo postřehnout, uštědřila svému

zástupci dvě facky. Zakymácel se. Na tvářích mu vyvstaly otisky jejích prstů. Celý zrudl.

Mike vyčerpaně visel na svém hřebci a napjatě sledoval roztržku. Čekal, že poručík udeří, ale ten jen zatínal pěsti. Neodvážil se otevřeného odporu.

„Svažte mu ruce před tělem," poručila Lara. Její oči spočinuly se zvláštním výrazem na Donneganovi. „Musí přece zůstat při síle, jestli bude jezdit se mnou."

Poručík mu rozvázal pouta a svázal mu ruce před břichem. Hodil Mikeovi uzdu. Taktak ovládal svou zuřivost. Donnegan věděl, že v něm má smrtelného nepřítele. Jakmile vůdkyně banditů přestane mít zájem na jeho životě, poručík ho zabije.

Lady jela první. Udávala tempo. Většinou cválali po úzkých stezkách, kde nemohli jet dva vedle sebe. Jen chvílemi přecházeli do pomalejšího tempa, aby si koně odpočali.

Kolem poledne dorazili k ústí Turkey Creek do Black Canyon. Odsud byla cesta ještě obtížnější, až Lara kolem poledne prudce odbočila vpravo. Přijela ke zdánlivě jednolité skalní stěně a zmizela v ní.

Teprve teď Mike zpozoroval puklinu, která vedla do skal. Zřejmě tam ležel úkryt, kde se bandité chtěli zastavit na delší odpočinek. Jak ho jednou dopraví na toto místo, bude jeho útěk velice obtížný.

Mike se rozhodl k Činu. Sevřel pevně uzdu, pootočil hnědáka a natlačil se na muže, který ve Flatbush zastřelil popravčího. Než se chlap stačil vyhnout, udeřil ho Donnegan spojenými pěstmi pod bradu a srazil ho ze sedla. Dostal se i k jeho koltu, vytrhl mu ho z pouzdra dřív, než sletěl z koně.

Jako kdyby hnědák věděl, že teď závisí všechno na něm. Zabral a řítil se cestou, kterou přijeli. Donnegan jel závod o život.

Hřebec skákal přes překážky, vyhýbal se balvanům a přelétal pukliny, aniž by jedinkrát klopýtl. Mike ho moc neovládal, protože držel nejen uzdu, ale i revolver. Kdyby vypadl ze sedla, zlámal by si vaz.

Za ním hřměly výstřely. Od skalní stěny vedle něj se odrazilo olovo. Kolem ucha mu hvízdla kulka. Řítil se dál. Těm vrahům už

nechtěl padnout do rukou. Raději si zláme všechny kosti.

Pobízel hnědáka hlasitým voláním. To stačilo, aby ze sebe kůň vydal všechny síly. Přesto byly Mikeovy šance spíše špatné. Bandité mu byli v patách. SlyšeLza sebou klapot kopyt jejich koní.

Cesta se lomila, otevřel se pohled do údolí. Tam dole se zalesklo cosi kovového, hlavně pušek na slunci. Za jeho zády se ozvaly výkřiky, dusot kopyt utichl. Zastavili pronásledování.

Zatím však nebyl v bezpečí. Pátral očima po skalních stěnách, dokud neuviděl příhodnou puklinu. Zpomalil hnědáka a opatrně ho navedl do boční soutěsky. Přitom se snažil nezanechávat stopy, aby ho nenašli lidé, kteří přijížděli z údolí. Museli to být muži z Flatbush, tak i z Bumble Bee, kteří se pověsili Laře na paty.

Konečně seskočil z koně a odpotácel se do stínu pod převisem. Musel se co nejrychleji zbavit pout. Po chvíli námahy se mu podařilo je přepilovat o ostrou hranu skály a napil se konečně vody. Hnědáka uvázal u zakrslého keře a vrátil se na začátek soutěsky.

Šerifovi lidé byli jen půl míle daleko. Jejich koně působili čerstvým dojmem, zřejmě šije vypůjčili v Bumble Bee. Mike napočítal třicet mužů, tedy poměr pět ku jedné proti bandě Lary Laneové. A přesto nevěřil, že tito muži něčeho dosáhnou.

Projeli kolem, aniž by si ho povšimli. Jistě minou stejně bez povšimnutí i úkryt šibeniční lady. Mike se vrátil ke koni a sundal mu sedlo. Hodlal tu přenocovat a pokračovat v pronásledování až ráno.

Když slunce zapadlo, zabalil se do deky hladový a žíznivý. Upadl do dřímoty, ze které však zanedlouho procitl.

Už byla úplná tma, že téměř neviděl dlaň před očima. Slyšel však zřetelně zvuk kopyt, která se blížila k jeho úkrytu. V příštím okamžiku se jezdec dostal na roh soutěsky.

Na útěk nebo hledání lepší skrýše už bylo pozdě. V tu chvíli si totiž ten člověk všiml hnědáka a jako stín se mihl ze sedla.

Donnegan zahlédl jeho pohyb proti světlejší obloze. Kůň bez jezdce dokráčel až k hnědákovi a zastavil se vedle něj.

Mike se nehýbal z místa. Ten cizinec ho vidět nemohl, protože ležel na zemi, kam nedopadal ani mdlý přísvit hvězd. Nemohl tedy vědět, kde se nachází. Vyklouzl zpod deky a chopil se koltu.

Kousek od něj ležel mezi kameny nějaký člověk a snažil se stejně usilovně odhalit Donneganovu polohu. Minuty plynuly, aniž by se cokoliv dělo.

Kdo byl ten člověk? Patřil k banditům nebo k šerifovi? Nebo to byl někdo nezúčastněný, kdo sem zabloudil náhodou? Mike si byl poměrně jistý, že ten muž bude nepřítel. V poslední době měl tu čest výhradně s lidmi, kteří mu šli po krku.

Když se čtvrt hodiny nic nedělo, začal se plížit z místa, kde spal. Možná ten druhý čekal jen na to, až ho bude moct bez varování zastřelit, ale on už nechtěl dál čekat. Po čtyřech se kradl ke koním, kteří svými zvuky přehlušili šustění jeho pohybu. Držel se stále těsně u stěny, aby nemohl být spatřen.

Hnědák se nehnul z místa, když se Mike přiblížil, ale druhé zvíře, grošák, nervózně přešlápl a otočil hlavu. Mike zůstal ležet, aby se ho kůň přestal bát. Snažil se z koně dozvědět něco o jeho majiteli, ale nic neviděl.

Plížil se dál teprve tehdy, když koně zase stáli pokojně. Musel cizince obejít a vpadnout mu do zad. Mohl zůstat vítězem pouze při překvapivém útoku.

Krátká vzdálenost přes stezku byla nejnebezpečnější, protože se neměl za čím krýt. Chvíli váhal, ale pak napnul svaly a tiše se mihl na opačnou stranu. Skočil na zem a zakulil se za balvany, aniž by padl výstřel.

Najednou se nad ním mihl černý stín. Ten cizinec!

Celou dobu na něj číhal o dost dál a nyní mu vyběhl vstříc. Mike schytal prudkou ránu do ramene. Kolt mu vyletěl z ruky a přistál na kamení. Ten druhý se rozpřáhl k další ráně.

Donneganova pravačka se sevřela kolem protivníkova hrdla. Levou rukou zachytil paži, která se ho snažila udeřit a zkroutil ji. Pronikavý výkřik, útočník upustil zbraň. Mike levým předloktím zablokoval několik slabších ran a přitáhl si protivníka k sobě. Ten už se bránil jen chabě.

Mike sebou hodil a převalil toho člověka na záda – a překvapením hekl – byla to žena! Znal ji.

Byla to Jennifer, které vděčil za své osvobození ve Flatbush!

Bezradně klečel u bezvědomé a pozoroval ji. Dýchala plytce a chrčivě, hlavu měla stočenou k rameni. Slabý svit, který sem pronikal, stačil pouze k tomu, aby rozeznal její siluetu. Vlasy měla svázané do uzlu, byla oblečená v koženém jezdeckém obleku.

Mike vstal a pospíšil si ke koni. Vzal láhev a klekl si k Jennifer. Pokropil jí vodou obličej a pleskal ji po tvářích, dokud se nepohnula.

Po celé věčnosti otevřela oči a chtěla se prudce posadit, ale on ji přidržel na zemi.

„Ležte klidně," promluvil na ni konejšivě. „Nic se vám nestane, slečno Jennifer."

„Kdo… kdo jste?" Hlas měla po jeho skrčení drsný a chraplavý.

„Donnegan, Mike Donnegan."

„Donnegan?" zopakovala nechápavě.

Teprve teď si uvědomil, že ve Flatbush nikdo neznal jeho jméno.

„Já jsem ten člověk, kterého jste dostala z vězení," řekl. „Myslím, že tohle ode mě nebylo hezké poděkování."

Překvapeně se posadila. „Jak to, že jste stá e tady? Myslela jsem, že budete dávno v Texasu nebo kdovíkde, ale v Bradshaw Mountains?"

Její hlas byl rázný, málem zuřivý. Z nějakého důvodu se jí nelíbilo, že je tady. Možná se ale jen zlobila, protože s ní zacházel tak nešetrně.

Mike jí chtěl pomoct na nohy, ale ona se mu vytrhla. „Do Bumble Bee jsem přijela sama, takže zvládnu i sama vstát," prohlásila chladně a šla ke svému koni.

Mike šel za ní a chytil ji za loket. „Přece nechcete jet dál, slečno Jennifer," řekl. „Jen míli odsud má úkryt banda šibeniční lady. Vjedete jim přímo do náručí!"

Zůstala nerozhodně stát, pak konečně přikývla. „Tak dobře, stejně jsem tady původně chtěla zastavit, aby si můj kůň odpočinul," řekla, otevřela brašnu a vytáhla nějaký balíček. „Mimochodem, jmenuji se Jennifer Murdocková, pane Donnegane. Máte hlad?"

Podávala mu otevřený balíček. Do nosu ho uhodila vůně pečeného masa.

„Od té doby, co jsem utekl, jsem pořádně nejedl. Ale vy musíte

jistě také šetřit jídlem.“

„Snězte to všechno, já mám ještě dost,“ řekla a pustila se také do jídla.

Mike se nenechal dvakrát pobízet. Odkrajoval nožem kusy masa a mlčky jedl, zatímco Jennifer Murdocková vyprávěla.

„Chtěla jsem navštívit příbuzné v Bumble Bee, když jsem se dozvěděla o únosu malého Johnnyho Meltera. Stíhací oddíl už odjel, takže jsem se dala do pronásledování sama.“

Mike se nenechal oklamat.

„Nebudete mi tvrdit, že jste chtěla sama porazit celou bandu, slečno Murdocková,“ řekl zdrženlivě. „Nevěřím vám, že byste byla tak naivní. Možná chcete tomu chlapci opravdu pomoct, ale jistě máte jiný plán.“

„Proč jsou muži tak nedůvěřiví?“ Neviděl ji, ale slyšel, že se při těchto slovech usmívá. „Chtěla jsem se vydávat za Johnnyho vychovatelku, která za ním jede dobrovolně do zajetí. Při vhodné příležitosti bychom uprchlí.“

„Guvernantka, která sleduje stopu napříč Bradshaw Mountains, jedním z nejdivočejších území v Arizoně? Tak hloupá šibeniční lady není. Kdo je vlastně ten kluk, za jehož vychovatelku se chcete vydávat?“

„Syn bohatého obchodníka s dobytkem z Phoenixu,“ odpověděla Jennifer. „Johnny byl na návštěvě u příbuzných v Bumble Bee, když došlo k přepadení.“

„Ti bandité dobře věděli, kde ho najdou,“ zabručel Donnegan. „Odkud se to vlastně dověděli?“

„Johnnyho doprovázeli dva kovboji jeho otce.“ Jennifer si uvolnila vlasy, které se jí pak svezly až na ramena. „Jeden z nich se měl vrátit do Phoenixu, ale jelikož se bál banditů, vzal to přes hory. Možná ho zajali právě tam.“

„Zajali ho a střelili, když z něj všechno dostali,“ řekl Mike. „Našel jsem ho těsně předtím, než zemřel. Varoval mě před přepadem v Bumble Bee a zemřel.“

Nyní byla řada na Donneganovi, aby vyprávěl, co se stalo od jeho útěku z vězení.

„Takže vy jste byl ten sedmý muž v Bumble Bee! Slyšela jsem, jak vás popisovali, vzpomněla jsem si na vás, ale nevěřila jsem tomu.“

Zlostně pokýval hlavou. „A já teď sedím ve dvojité nebo trojité pasti. Musím zajmout Laru Laneovou a její komplice a předat je šerifovi. Když přivedu bandity a chlapce, bude mi konečně věřit.“

Jennifer natáhla ruku a položila mu ji na paži. „Já vím, co budeme dělat, Mikeu. Pojedeme zítra společně dál, dokud nenajdeme Laru Laneovou. Je to dobrý nápad?“

Zavrtěl hlavou. „Vy zítra sednete na grošáka a vrátíte se do Bumble Bee. Já pojedu za bandity. Mám u nich nevyřízené účty.“

Jennifer se od něj kousek odsunula. Ze tmy svítily její velké oči. „Vy mluvíte, jako byste mi nevěřil.“

Mike se pousmál. „Nevěřím vám ani slovo, Jennifer. Kdybyste mě nedostala z vězení a nezachránila mě před šibenicí, považoval bych vás klidně za členku bandy.“

Napjatě čekal na její odpověď, ale ona nic neřekla. Vstala, odepnula od sedla deku, odsedlala koně a nachystala si lůžko.

„Naši koně můžou hlídkovat místo nás,“ řekl Mike po chvíli, aby přerušil mlčení.

Neodpověděla a zabalila se do deky.

Mike pokrčil rameny a lehl si kus od ní, aby nepřišel do žádného pokušení. Totiž jedno bylo jisté – ať patřila k banditům nebo ne, byla to po čertech hezká žena.

Donnegana probudila vůně čerstvé kávy. Myslel si, že to musí být jen sen. Byl přece ha útěku před šerifem z Flatbush a hledal šibeniční lady, aby mohl prokázat svou nevinu. Trčel někde v Bradshaw Mountains v údolí Turkey Creek. Tady nemohlo být žádné kafe.

Když otevřel oči, zjistil, že jde o skutečnost. Před ním stál hrnek s horkou kávou. Jennifer se na něj usmívala přes kraj svého hrnku.

„To není špatné,“ řekl. „Takové probuzení mám rád.“

„Můžete ho mít každé ráno… dokud pojedeme spolu,“ odvětila Jennifer, která za denního světla vypadala odpočatě a energicky. Modré oči jí vesele jiskřily.

,’Vý se vrátíte, na tom trvám,“ zabručel Mike, napil se a spálil si

rty. „Tohle je pro ženu nebezpečné.“

„Třeba nejsem žádná žena, ale převlečený bandita,“ dobírala si ho.

„Vy jste žena, to se nedá přehlédnout. Pojedete zpátky.“

Jennifer pokrčila rameny a vybalila z brašny maso. Mike měl špatné svědomí, když jedl. Bral si od ní jídlo, ale odmítal její společnost. Přesto musel trvat na svém. Neuměl si představit, že by ta krásná mladá žena snesla útrapy nadcházející cesty.

Jennifer se postarala o všechno, uklidila věci do sedlových brašen, sbalila přikrývky a osedlala koně. Mike chtěl obstarat svého koně, ale ona už to udělala. Osedlala hnědáka a dala mu napít.

„Kousek odsud je pramen,“ řekla se záhadným úsměvem. „Koním udělalo dobře, že se mohli napojit.“

Mike něco zabručel, vyhoupl se do sedla a pobídl hnědáka úzkým zářezem směrem k hlavnímu kaňonu. Ostražitě sledoval okolí, neviděl však nic podezřelého.

Jennifer zastavila vedle něj. „Tak tedy, pane Donnegane, zde se naše cesty rozdělují. Předpokládám, že dál pojedete tudy.“ Ukázala směrem, kterým jeli pronásledovatelé banditů.

Mike přikývl. „Děkuji za všechno, slečno Murdocková. A vraťte se v pořádku do Flatbush.“

Po tváři sejí zase mihl ten divný úsměv. Zamávala mu na pozdrav. Mike jí také rozpačitě zamával, stočil koně a vyrazil čerstvým cvalem pryč.

Po pár koňských délkách však zastavil a ohlédl se. Po jeho boku se zastavil grošák s Jennifer.

„Co to má znamenat?“ zeptal se podrážděně. „Naše cesty se rozdělily! Já vás s sebou nechci!“

„Copak to po vás žádám? Vy si jedete svou cestou a já si jedu svou cestou.“

Zatnul zuby a pobídl koně patami. O deset délek dál zase zastavil.

„Ale vy mě sledujete,“ řekl Jennifer, která stanula vedle něj.

„Ani náhodou. Jedu jen stejným směrem jako vy. Jestli chcete, můžete to kdykoliv otočit. Já sleduji šibeniční lady a její lidi.“

Pozorně siji měřil. Ne, ona rozhodně neprosila, aby ji vzal s sebou. Bylo mu jasné, že pojede dál i sama.

Usmál se a přikývl. „Vzdávám se. Jste vždycky tak tvrdohlavá?“

„Jen cílevědomá.“ Ukázala před sebe. „Sledujeme snad bandity nebo ne?“

Pobídli koně a mlčky cválali, dokud Mike nezvedl ruku. Když sesedl, následovala jeho příkladu.

„Támhle vepředu je úkryt banditů,“ řekl tiše. „Zůstaňte u koní, já půjdu zjistit, jestli jsou pořád tam.“

Jennifer tentokrát neodporovala. Vzala koně za uzdy a upravila si kolt. „Tak běžte, Mikeu. Půjdu za vámi, jestli se za čtvrt hodiny nevrátíte.“

„Řekněme za půl hodiny. Chvíli to potrvá, než se k nim připlížím. Podruhé se nenechám zajmout jako zelenáč.“

Zkontroloval bubínek koltu a vydal se na cestu. Musel být obzvlášť opatrný. Podruhé ho už Lara uniknout nenechá.

Začal šplhat na skalní stěnu, která obklopovala úkryt banditů.

Postupoval jen pomalu. Bylo už brzké dopoledne, ale bylo možné, že bandité chtějí pokračovat v cestě až za tmy. Ukryt byl tak dobře maskován, že by kolem něj šerif mohl projet desetkrát, aniž by ho odhalil.

Půlhodina domluvená s Jennifer už uplynula, když se dostal nad malý skalní kotel, jehož stěny padaly takřka kolmo. Viděl jen jedno místo, kde se dalo sešplhat. Na první pohled bylo jasné, že bandité odjeli. Nyní zas museli namáhavě hledat stopy.

Začal se sestupem, když tu zezdola uslyšel nějaký šramot. Přitiskl se ke skále a tasil kolt. Uviděl dole černý klobouk s širokou krempou. Lara, napadlo ho nejprve, ale pak svěsil zbraň, protože poznal Jennifer. S úlevou slezl dolů.

Jennifer schovala revolver do pouzdra a prošla sem a tam těsnou kotlinou. Přišla k němu a zavrtěla hlavou.

„Nezanechali žádné stopy. Ale to nevadí. Najdemejeitak.“

„Myslíte?“ odvětil podrážděně. „Najdeme je i tak! Říkáte to, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě.“

„To taky je. Další město proti proudu je Cleator na pravém břehu Turkey Creek. Na levém leží o pár mil dál Cordes. Pojedou nejprve do Cleatoru. Tam zase narazíme na jejich stopu.“

Mike Donnegan ji poslouchal s otevřenými ústy. Chtěl se zeptat, odkud to ví, ale ona šla dál, opustila kotlinu a nasedla na grošáka, který trpělivě čekal na cestě. Aniž by se rozhlédla, vyrazila podél řeky.

Donnegan zaklel, vylezl na koně a cválal za ní, dokud ji nedostihl.

„Vy jste si zatraceně jistá! Víte co si myslím? Jste ve spojení s šibeniční lady.**

Její modré oči se na něj chladne upřely. „Nemám ráda, když přede mnou klejete," řekla a odvrátila pohled.

Mike kypěl zlostí a jel za ní, dokud nezastavila koně. Úzké údolí Turkey Creek se rozšířilo v rovinu lemovanou ze všech stran horami.

Zaujat impozantním pohledem, zastavil Mike koně a přehlížel údolí. Najednou se napřímil a zastínil si rukou oči. Na mlasknutí jazykem se hnědák dal do trysku a prohnal se kolem Jennifer.

Uprostřed údolí se táhla písčitá plocha posetá stopami. Mike seskočil z koně a obcházel tuto plochu. Jennifer zůstala na koni. Tázavě na něj hleděla.

„Není to tak jednoduché, ale myslím, že to mám," řekl. „Takže, stíhací oddíl bandity včera minul. Tady v údolí pátrali po stopách. Rychle zjistili, že se jich bandité zbavili nějakým trikem. Pak se šerifovi lidé utábořili támhle na východě. Můžeme se tam jet podívat, abychom se přesvědčili."

, Já vám věřím," ujistila ho Jennifer. „Dnes ráno tudy projeli bandité a pustili se na západ," pokračoval Mike. „Šerif pokračuje v pronásledování, takže zase jedou v původním pořadí. Lady a její muži jedou vepředu a šerif je následuje. My zkusíme předstihnout šerifa, abychom mohli zajmout bandity a osvobodit toho chlapce."

„Vy to tak uděláte, ale já ne," odvětila Jennifer a uvedla koně do pohybu.

Vyskočil do sedla a cválal za ní. „Musíte mi stále odporovat?" křikl vztekle, když ji dohonil. „Proč nechcete jet se mnou?"

„Pojedu do Cleatoru a počkám na ně tam. Když si pospíšíme, mohli bychom tam být dnes večer. Lady dělá okliku, aby zmátla šerifa. Dorazí do města teprve zítra ráno."

Donnegan nerozhodně seděl na hnědákovi, zatímco ona

cílevědomě vyrazila na sever. On hleděl k západu, kam mířily stopy banditů a jejich pronásledovatelů. Když mu Jennifer v tetelícím se vzduchu téměř zmizela z očí, pobídl hnědáka patami a vyrazil napříč údolím.

Na sever, za Jennifer Murdockovou!

Slunce se rychle sklonilo za hory. V soumraku spatřili domy Cleatoru. Tísnily se kolem Turkey Creek, jako by se bály nebezpečí v horách.

„Mají tam banku,'' poznamenala Jennifer. „Laňa to ví. Myslíte, že si nechá ujít příležitost?"

„Je jí v patách šerif a třicet chlapů," podotkl Donnegan.

Jennifer se zasmála. „Myslíte, že Lara kvůli takové tlupě upustí od vyloupení banky? To ji špatně znáte."

„Já ji vůbec neznám," odsekl. „Ale zato vy se s ní znáte asi velice dobře."

Její výraz ihned potemněl. Šlehla po něm odmítavým pohledem.

„Já se ve městě ukazovat nebudu, jinak mě ještě budou považovat za Laru. Celý kraj ví, že šibeniční lady je někde tady. Teď vládnou Špatné časy pro neškodné pocestné."

„Copak tady nikoho neznáte?" zeptal se Mike.

Bez odpovědi se pustila vpravo z dosavadní cesty a jela k městu, dokud nedorazila k pásu hustých, trnitých keřů. Byl tam dostatek příležitostí k ukrytí dvou koní a jejich jezdců. Pobídla grošáka mezi keře, a když našla volné místo, sesedla a začala si chystat spaní.

Mike Seděl na koni. Zamračeně ji pozoroval. Hlodalo v něm podezření a přesto si neuměl představit, že by ho tato krásná mladá žena podváděla. Ale copak nebyla Lara Laneová taky krasavice? Jeho instinkt mu říkal, že Jennifer může důvěřovat, její chování však o tom nesvědčilo.

„Oheň dělat nebudeme, z města by mohli vidět světlo," řekla, jako by nevnímala jeho váhání. „Kafe dnes nebude."

To bylo na Mikea příliš. Lidi v Cleatoru musel někdo varovat. Nemohl tady dřepět, zatímco se bandité blížili, aby přepadli nevinné lidi.

Těsně skloněn nad koňským krkem vyrazil tryskem do města, v

němž už svítila světla. Pokud by tam neměli šerifa, vyhledá prostě starostu. Musí svolat obyvatele, aby se na bandity patřičně připravili.

V poslední chvíli ho ale rozum varoval. Moc dobře si pamatoval na to přivítání ve Flatbush. Nechtěl už podruhé zažít, aby ho někdo málem pověsil.

Nechal stát hnědáka ještě před městem za vysokým skalním blokem a pokračoval dál pěšky. Kolt seděl v pouzdře jen volně. Podruhé se nenechá tak snadno zaskočit.

Vyhnul se hlavní ulici a běžel podél Turkey Creek a dostal se na volné prostranství, které bylo ze tri stran ohraničeno domy a ze čtvrté řekou.

V některých oknech se svítilo. Největší budova naproti řece byl saloon, ve kterém vládl čilý provoz. Okna byla natolik špinavá, že Donnegan neviděl dovnitř. Saloon musel být do posledního místa plný. Změť hlasů přehlušila všechny ostatní zvuky ve městě.

Donnegan sebral odvahu a vyšel na chodník. Šel tiše jak uměl, jeho kroky zanikaly v povyku ze saloonu.

Kromě něj na ulici nikdo nebyl. Dorazil na roh naproti saloonu a splynul se stíny. Odsud viděl přes okraj lítacích dveří hlavy hostů – drsní vousatí muži s tvářemi zarudlými whisky. Byli otočení směrem k baru, na který Mike neviděl.

Napnul uši, když uslyšel, že je řeč o šibeniční lady. Už chtěl přeběhnout ulici, když se hluk v saloonu ztišil.

„Dobře mě poslouchejte," zaduněl něčí hlas, „abyste věděli, jak to u nás chodí. Tvrdě, ale spravedlivě!"

Mike se přitiskl ke zdi. Ten hlas znal a nezapomene na něj do smrti. Byl to samozvaný soudce Blossom.

Donneganovi zbýval pouze ústup.

„Šibeniční lady už stála pod šibenicí a měla oprátku na krku. Ještě jsem říkal pár slov, aby všichni věděli, proč ta ženská bude viset. Najednou se popravčí skácí k zemi. Průstřel hlavy!"

Donnegan se vracel k řece. U Turkey Creek měl největší šanci nepozorovaně zmizet. Nyní pochopil, proč Jennifer nechtěla do města. Skutečně bylo nebezpečné potulovat se tady, dokud jsou bandité na svobodě.

Měl za sebou polovinu cesty, když tu se u domu před ním rozlétly dveře.

„Samozřejmě budu dávat pozor!“ zavolal dívčí hlas. „Hned jsem zpátky.“

U zdi stála bečka. Donnegan se za ní skrčil. Pokud by dívka nešla přímo do domu, před jehož vchodem se krčil, mohlo to dobře dopadnout.

Blížily se k němu její spěchající kroky. Podpatky klapaly po chodníku. Dívka prošla bez povšimnutí kolem něj a zabočila za roh.

Mike vyhlédl přes okraj sudu. Z oken domu, z něhož dívka vyšla, vycházelo matné světlo a osvětlovalo kus chodníku. Kdyby přes něj přešel, mohli by ho vidět obyvatelé domu nebo sousedé.

Pokračoval po čtyřech těsně při zdi. V bezpečné vzdálenosti za oknem se napřímil a běžel dál. Seskočil z chodníku do prachu cesty a uháněl k řece. Ze saloonu zaznělo zavýskání a hromový smích. Blossom to všechno překřičel. Mike doběhl s funěním k řece a skočil na zem. Horečně kontroloval prostor za sebou.

Nikde se nic nehýbalo. Nevšimli si ho. Počkal pár minut, pak vstal a vracel se ke koni.

á J Čím víc se blížil ke křoví, které Jennifer vybrala na nocleh, tím jel pomaleji. Jennifer udělala dobře, že nejela do Cleatoru. Už nepochyboval o tom, že šibeniční lady a její banda zítra přepadnou město.

Jako to, že se Jennifer tak vyznala? Proč jela za Larou Laneovou a jejími muži? Jistě ne proto, aby je zajala nebo osvobodila toho kluka.

Jak dalece mohl Jennifer důvěřovat? Sám si odpověděl: Vůbec!

Když se vynořil z křovisek, držela v ruce natažený kolt. Nic neřekl a odstrojil hnědáka. Ani když rozbalil deky a upravil si spaní, neříkal stále nic. Teprve, když se uvelebil na boku, aby spal, prolomil mlčení.

„Byl jsem jednou v Tucsonu, Jennifer. Měla byste vidět tržiště v Tucsonu. Tam je živo. Byla tam i jedna stará černoška, která uměla číst budoucnost ze skleněné koule. Nemáte v sedlové brašně náhodou taky takovou kouli?“

Tiše se zasmála. „Kdyby vás to zajímalo, už byste mi dávno

prohledal věci. K vašemu uklidnění, nemám žádnou skleněnou kouli.“

„Je tam soudce Blossom,“ zabručel.

„Nikdo mě ale neviděl.“

„Blossom si zřejmě mysli, že mě tady odchytí.“ Jennifer se zase zasmála. Znělo to dost trpce. „Vypsali na mou hlavu odměnu. Padesát dolarů! Na vás dvě stě.“

Mike se užasle posadil. „Jste hledaná, Jennifer? Proč?“

„Zástupce Fletcher tvrdil, že ztratil vědomí, když vás měl hlídat.“ Jennifer si upravila sedlo pod hlavou. „Náš doktor dal zbytek kafe vypít psovi. Chudák zvíře spí asi ještě teď. Já jsem nečekala až se probudí a osedlala jsem koně. To je všechno.“

Mike Donnegan teprve teď pochopil, jak kvůli němu riskovala a co ztratila. „Máte ve Flatbush dům?“ zeptal se bez dechu.

„Po smrti mých rodičů mě k sobě vzala matčina přítelkyně,“ řekla.,,Dům mých rodičů šel do dražby. Dluhy! Otec rád hrával.“

„Přesto jste ztratila domov,“ pravil Mike. „Jennifer, proč jste se za mě přimlouvala, když mě chtěli lynčovat? Proč jste uspala zástupce? Proč jste mi pomohla utéct? Jsem pro vás cizí.“

„Ale nejste vrah. Měla jsem přihlížet, jak větší nevinného?“

Natáhl ruku.,.Děkuji,“ řekl prostě. Uchopila jeho ruku. „Copak byste to pro mě taky neudělal?“ zeptala se tiše.

„Samozřejmě, ale to je něco jiného,“ ujistil ji.

„Je to úplně stejné. Dobrou noc.“ Otočila se na druhou stranu, aby naznačila, že o tomto tématu nechce dál mluvit.

„Budu do půlnoci hlídat,“ slyšel Mike. „Pak vás vzbudím a převezmete hlídku. Musíme se mít na pozoru. Tentokrát nám ta banda nesmí zmizet.“

Donnegan se nadechl. Chtěl ještě něco říct, ale pak jen potřásl hlavou a zavřel oči. V příštím okamžiku usnul, tak bezpečně se najednou cítil v blízkosti Jennifer.

Krátce před úsvitem Donnegan vzbudil svou záhadnou průvodkyni. Nezdržovali se snídaní a hned vyrazili. Jakmile se nad horami objevily první paprsky, zaujali pozici západně od Cleatoru.

„Lara Laneová nedělá okliky,“ řekl Jennifer. Uvázali koně mimo

dohled a číhali za skaliskem. „Když chce přepadnout město, vjede přímo dovnitř, střílí, zabíjí a loupí a pak na druhém konci vyjede. Tak se chovala vždycky a udělá to i dnes.“

„Chce to udělat,“ zazubil se Mike. „Já jí ale zkazím zábavu.“

„My jí zkazíme zábavu,“ opravila ho Jennifer.

„Tam my, dobrá. Jak vlastně padla do rukou šerifu Craneovi? Co dělala ve Flatbush? To se k ní přece nehodí, že by se odvážila sama do města, nebo to tak nebylo?“

„Lara Laneová byla sama, když ji šerif zatknul. Crane měl prostě jen štěstí.“

Mike měl zase pocit, že mu něco zamlčuje, ale rezignoval na další otázky. Jennifer pro něj byla záhadou. Nevypadala jak pistolnice, i když s koltem zacházela, jako by s ním vyrostla. Věděla o banditech tolik, jako by sama patřila k bandě. A přesto její oči uměly být mírné a jemné jako u mladé ženy, která touží po lásce a bezpečí. Tato dívka byla plná rozporů a Mike se rozhodl, že odhalí její tajemství.

Sluneční paprsky ani ještě nedopadaly na dno údolí, když se tichým ránem ozvala kopyta. Koně museli být znavení, jejich krok byl nepravidelný a pomalý.

Mike a Jennifer se tiskli ke skále, v rukou odjištěné zbraně. Rozhodli se vnutit banditům přestřelku. Když pak přijedou lidé z města, musí na první pohled poznat, na čí straně ti dva stojí. Prostý plán, který nemohl selhat.

Koně byli tak blízko, že Mike slyšel jejich frkání. Jezdci však nemluvili. Pravděpodobně byli stejně vyčerpaní jako zvířata. Ostrá jízda přes hory s nepřáteli v zádech je vyždímala do mrtě.

Za ohybem stezky se objevil první jezdec. Byl to poručík, který obezřetně sledoval krajinu. Za ním následoval vrah z Flatbush.

Lara jela na třetím místě. Seděla rovně jako svíce, jako kdyby za sebou neměla namáhavou noční cestu. Nesměla jim uniknout.

„Na toho posledního v řadě nesmíte střílet, Mikeu,“ zašeptala mu Jennifer do ucha.

Donnegan přimhouřil oči a prohlížel si světlovlasého mladíka, který se rozhlížel na všechny strany. Nebyl čas ptát se Jennifer, proč nemá zrovna na tohoto banditu střílet. Poručík se již přiblížil na deset

koňských délek.

Mike pozvedl kolt, pečlivě zamířil a stiskl spoušť. Poručíkův klobouk se snesl na zem.

Poručík v příští vteřině strhl koně. Lara seskočila ze sedla a zapadla za kámen. Druhý muž v pořadí vytrhl z pouzdra kolt.

Do kamene u Mikeovy hlavy udeřily dvě kulky. Úštěpky kamene ho šlehly do tváře. Mike zapadl do úkrytu, převalil se po zemi a zase se vymrštil. Jeho kolt vyštěkl.

Druhý chlap vymrštil paže do výše, zakolísal v sedle a sesunul se z koně.

Bandité zase zasypali Mikea olovem, které ho přinutilo schovat se. Připlížil se k Jennifer, která se tiskla k zemi. Chytil ji za ruku a táhl ji za sebou. ,

Za výčnělkem vstali a tiskli se ke skalní stěně. U banditů se nic nehýbalo. Našli si úkryty a čekali, co udělá protivník. První část plánu Mikeovi vyšla. Banku v Cleatoru už přepadnout nemohli. Hluk střelby se nesl až do města a lidé byli varováni. Možná už sem mířila skupina místních mužů. Pokud tu Laru zdrží dostatečně dlouho, bude s bandity konec.

Třeskly dva výstřely a kulky udeřily v místech jejich starého úkrytu. Bandité ještě nezjistili, že změnili pozici.

Jennifer strčila do Mikea a ukázala kamsi vlevo. Uviděl nehluboký dolík u cesty, z něhož mohli kontrolovat obě strany. Museli se však dostat přes volné prostranství, aby se do díry dostali, a když už se v ní jednou ocitnou, aby se taky mohli vrátit.“

Mike přikývl. „Dobře, zkusíme to. Běžte první, já vás budu krýt.“

Přikrčila se a rozběhla se k dolíku. Někdo z banditů cosi vykřikl. Mike stiskl spoušť, kolt vychrlil olovo. Poručík se nadzvedl a snažil se namířit na Jennifer. Mikeův výstřel ho zahnal, poručík netrefil.

Jennifer dorazila na nové stanoviště a padla na zem. Mike střílel v běhu. Jeho kulky dopadaly těsně kolem banditů.

Urazil asi polovinu vzdálenosti, když tu kohoutek koltu udeřil na prázdnou nábojnici. Mike sebral všechny síly. Třemi mohutnými skoky se dostal na okraj prohlubně, když tu u banditů zableskl výstřel.

Mike padal k zemi, ucítil úder do levého ramene a tvrdě sebou udeřil o kámen. S lapáním po dechu se převalil na záda a chtěl nabít kolt. Jeho paži však ochromila palčivá bolest.

„Jste zraněný!“ vykřikla Jennifer zděšeně. Chtěla mu jít na pomoc.

„Držte se dole!“ zasyčel a stáhl ji k zemi. Nad jejich úkrytem bzučely kulky.

„Vy krvácíte!“ Jennifer natáhla ruku a vzala mu kolt. Hbitě ho nabila.

„Je to jen do masa,“ zabručel Mike. „Budete nabíjet a já střílet.“

Vrátila mu nabitý kolt a zkontrolovala pušku. Mike jí hodil svůj klobouk a ukázal na pušku.

Jennifer rozuměla, co chce. Nasadila klobouk na hlaveň, kterou pomalu vysunula nad hranu úkrytu. Okamžitě třeskly tři výstřely, klobouk odletěl.

V ten okamžik se Mike napůl vztyčil.

Uviděl střelce. Rychle namířil a vystřelil.

Padly dvě rány, bandité zmizeli v úkrytech.

„Kde vězí chlapi z Cleatoru?“ křikl Mike.

Jennifer ukázala k městu. Mezi domy na konci ulice právě projela skupina jezdců a zdánlivě šnečím tempem se blížila po pláni. Byli ještě daleko.

„Musíme čtvrt hodiny vydržet,“ řekla Jennifer. „Jak to vypadá s vaší rukou?“

„Myslete na můj kolt, ne na moji ruku.“ Zatínal zuby bolestí, změnil pozici a bleskově se vysunul nad okraj díry. Do kamene vedle jeho hlavy narazila kulka. S funěním se skrčil do úkrytu.

Jennifer se zvedla do kleku. Její puška zahřměla. Když po ní bandité vystřelili, ležela již na zemi vedle Mikea.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Jennifer se chtěla podívat, co dělají nepřátelé, ale Mike ji zadržel. Větřil léčku. A skutečně, v příští chvíli se na jejich úkryt sneslo krupobití olova.

Sice je žádná z nich nemohla zasáhnout, ale šlehaly je ostré úštěpky kamene, které létaly na všechny strany. Mike a Jennifer se tiskli k zemi a ukrývali hlavy v pažích. Zvířený prach je nutil ke

kašli.

Mike cítil jemná bodáni na rukou a na krku, drobounké úlomky kamene, které se mu zabodávaly do kůže. Pálilo to jako čert. Pak sebou najednou škubl, když se mu do zad zarylo něco většího. Hlasitě vykřikl a zůstal bezmocně ležet.

„Mikeu!“ vyjekla Jennifer. Přitiskla se k němu. Ve tváři měla zděšení. „Panebože, Mikeu!“

Všechno viděl, ale nemohl se hnout. Zasáhla ho velká střepina kamene. Cítil, jak ho opouštějí síly. Po zádech mu tekla teplá krev.

„Jennifer, šibeniční lady nesmí uniknout,“ zasténal.

Po tvářích jí stékaly slzy. Nechtěla ho opustit, ale když viděla jeho prosebný pohled, připlížila se k okraji jejich úkrytu a rychle vyhlédla.

„Nasedají na koně!“ křikla přes rameno.

Mike zatínal zuby, aby nekřičel bolestí. Před očima se mu točila ohnivá kola, když se zvedl na všechny čtyři. Lara nesměla uprchnout!

Kousek po kousku se sunul blíž, dokud před sebou neviděl cestu. Lara Laneová a poručík právě zahnuli za výčnělek a zmizeli mu z očí. Následovali je čtyři muži, zatímco jeden kůň zůstal bez pána.

Jako poslední odjížděl světlovlasý mladík, na kterého ho upozornila Jennifer. Mike pozvedl kolt, namířil a tiskl spoušť.

Jennifer mu vyrazila zbraň z ruky. Vteřinu nad sebou viděl její zděšený obličej. Potom se mu zatmělo před očima.

Donnegana mučily divoké horečnaté představy. Slyšel střelbu, cítil střelný prach. V krku ho škrábal písek, až se mohl sotva nadechnout. Potom mu do obličeje pražilo sálavé slunce. Jazyk se mu lepil na patro.

Potom se s ním všechno houpalo, jako by byl přivázaný za hřbetě pádícího koně. Cítil, jak ho zvedají mnohé ruce. Položily ho na něco měkkého na nějakém chladnějším místě. Pak se kolem něj rozhostilo ticho.

Když otevřel oči, byla tma. Vedle něj se v průvanu chvěl plamínek lampy. Jennifer na něj s úsměvem shlížela.

„Jennifer,“ zachraptěl. „Jennifer, kde to jsem?“

„Lež klidně,“ nařídila a přimáčkla ho zpět na lůžko, když se chtěl posadit. „Jsi zraněný Mikeu. Hluboké škrábnutí na rameni a kus kamene v zádech.“

Najednou si vzpomněl na boj s bandity a na svá zranění.

„Proč jsi mi vyrazila kolt z ruky?“ zeptal se tiše. Mluvení ho namáhalo. „Měl jsem toho blonďáka přímo na mušce.“

„Je to můj bratr,“ řekla Jennifer vážně.

Mike zaraženě mlčel. Tak proto Laru sledovala. Chtěla se dostat za bratrem.

„Nalákala jsem Laru ve Flatbush do pasti,“ začala Jennifer vyprávět. „Šerif Crane ji snadno sebral. Zbytek už znáš. Doufala jsem, že Jack přijde k rozumu, až tu ta ženská nebude. Setkal se s ní před dvěma roky a zamiloval se do ní. Od té doby s ní jezdí. Viděla jsem ho za tu dobu dvakrát. Laru to baví, jak ji Jack zbožňuje. A on umí dobře zacházet s revolverem, to ho naučil náš táta.“

„A když Laru osvobodili její lidé, jela jsi za bratrem,“ dodal Mike.

Smutně přikývla. „Od něj jsem taky věděla, že banda pojede do Cleatoru. Přepad v Bumble Bee a únos toho chlapce původně nebyl v plánu.“

Chvíli mlčeli. Jennifer si šla po svých myšlenkách a Mike byl unaven mluvením.

„Šibeniční lady unikla?“ zeptal se Mike. Neznělo to moc jako otázka.

Jennifer si povzdechla. „Muži z města přijeli pozdě. Stačila jsem přivést naše koně a odvezla jsem tě sem.“

„Kde to vlastně jsem?“ Rozhlédl se po stroze zařízené místnosti s dřevěnými Stěnami.

„Jste v mém srubu, mladý muži,“ prohlásil skřehotavý hlas. Z masivního křesla v rohu vstala nějaká prastará žena. „Tady jste v bezpečí. Nenajde vás tu ani šerif Crane.“

„To je stará Házel.“ Jennifer se mírně usmála. „Když naši rodiče ještě žili, jezdila párkrát do roka do Ratbush a stavovala se u nás. Obchoduje se vším možným, hlavně s bylinkami.“

, Já už jsem byla mnohokrát až ve Phoenixu,“ řekla stařena hrdě. Její bezzubá ústa se usmívala. „Mně všichni nechávají na pokoji. Nic

nemám a jsem stará a ošklivá. Můžete tu zůstat, ochráním vás.“

Mike na stařenu děkovně kývl, ale pak sebou trhl. „Phoenix! Co je s tím klukem z Phoenixu?“

Jennifer vzala hrnek s nazelenalou tekutinou. „Napij se, Mikeu, to jsou bylinky od Házel, postaví tě na nohy. Musíš se šetřit. Házel ti vytáhla ze zad ostrý kus kamene.“

Mike na stařenu obdivně pohlédl. „Asi jste mi zachránila život. Děkuji vám.“

„Raději se modlete, mladíku, aby šerifa přece jen nenapadlo prohledat chatu staré Házel vysoko v horách,“ zasmála se. „Pak by ta záchrana života byla k ničemu.“

Mike se podíval na Jennifer. „Proč mi neodpovíš? Co je s tím chlapcem?“

Vzal z její ruky plecháč a zhluboka se napil. Tekutina chutnala ostře kořeněně. Mike se otřásl a postavil hrnek vedle lůžka. Levým ramenem mu projela palčivá bolest.

„Lara poslala poručíka do Cleatoru,“ řekla se sklopeným pohledem. „Chtěli ho pověsit, ale on se jim vysmál. Prý jestli se mu něco stane, chlapec zemře, řekl jim. Museli ho pustit.“

„Odkud to víš?“ užasl Mike.

„Ode mě,“ zakrákorala stařena. „Já si chodím kam chci a lidé přede mnou nemají tajemství. Myslí si, že už jsem hluchá.“

Lara Laneová žádá za život toho chlapce deset tisíc dolarů,“ vyprávěla dále Jennifer. „Johnnyho doprovázeli dva kovboji. Jednoho jsi našel v v horách. Ten druhý se vrátil do Phoenixu k chlapcovým rodičům se vzkazem od šibeniční lady. Ještě se sem ale nevrátil.44

„To ještě tři dny potrvá,“ poznamenala stará Házel. „Spal jste celý den a celou noc, mladíku. Dva dny se jede do Phoenixu, dva zase zpátky. To jsou čtyři, pokud dobře počítám.“

„Máte pravdu. Po hlavní cestě jsou to dva dny. A co bude dál?“

„Poručík se zase vrátí.“ Jennifer mu položila dlaň na hruď. „Mikeu, ty zůstaneš tady ve srubu, dokud nebude po všem. Nejsi vůbec v pořádku…“

„Copak jsem říkal, že chci bojovat?“ přerušil ji a tiše se zasmál.

„Neříkal, ale myslel sis to. Já… mám o tebe strach, Mikeu.“

„A o svého bratra Jacka,“ dodal tiše.

„O něj taky.“ Se slzami v očích přikývla. „Mikeu, já nechci, aby se některému z vás něco stalo.“

„To se taky nestane!“ ujistil ji. „Já ale nechci zbytek života utíkat před zákonem, protože mě budou považovat za komplice šibeniční lady.“

Jennifer chtěla něco říct, když tu před srubem práskl výstřel.

„Hej, Házel, pojď ven!“ zavolal drsný hlas.

Jennifer si zděšeně přitiskla dlaň na ústa. „Šerif Crane,“ zašeptala.

Mikeova ruka sjela ke koltu, ale Házel jen zavrtěla hlavou. „Vysypala jsem z něj náboje, abys nemohl dělat neplechu, chlapče,“ zasmála se, sundala z háku brokovnici a vyšla před dům.

„Co vás to napadá střílet mi před srubem, šerife?“ slyšel Mike stařenin rozzlobený hlas.

„Vždyť jste skoro hluchá, Házel. Neslyšela byste mě.“

„A vy můžete mluvit o štěstí, Šerife,** nadávala Házel. „Chtěla jsem po vás vystřelit rovnou přes okno, ale pak jsem si řekla, že se raději podivám, kdo to je.“

Jenom pomalu,“ řekl Šerif vážným hlasem. „Dejte tu pušku pryč. Je to nebezpečná věc.“

„Puška zůstane, tak jak je. Jste sice šerif, ale v těchto končinách nemáte co poroučet. Jeďte si zpátky do Flatbush, tam si komandujte koho chcete. Co tu děláte?“

Trvalo pár vteřin, než se zase ozval Craneův hlas. Mluvil s dalším mužem, takže tu nebyl sám. Jennifer zděšeně odskočila od okna.

„Deset mužů,“ zašeptala. „Všichni jsou ozbrojení.“

Mike vztekle pohlédl na prázdný kolt ve své ruce. „Najdi mi střelivo,“ sykl.

Jennifer zavrtěla hlavou. „Pokud Házel něco schová, nenajdu to, stejně jako šerif nenajde naše koně.“

„Chceme to tu prohledat, Házel,“ zavolal Crane. „Pusťte nás dovnitř.“

Stařena se skřípavě zasmála. „První, kdo překročí můj práh, schytá do své duté palice celou nálož! Prohledat můj srub? Vy jste se

zbláznili.“

„Házel, myslíme to s vámi dobře,“ domlouval jí šerif. „V těchto končinách se potlouká nebezpečný zločinný párek.“

„Já se o sebe postarám sama!“ Vchodové dveře se rozlétly, stařena vešla a zabouchla za sebou. Zastrčila závoru a přistoupila k oknu. „Jestli tu za minutu ještě budete, začnu střílet!“ zavolala na muže. „Začnu počítat. Jedna – dvě – tři –“

Dostala se k desítce, když uslyšeli vzdalující se kopyta.

„Jsou pryč,“ hlásila stará žena. „Jo, jo, myslí si, že jsem stará a bláznivá. Proto se sem už nevrátí. U mě jste v bezpečí. Můžete zůstat tak dlouho, jak budete chtít.“

„Zůstaneme moc rádi.“ Donnegan zamával koltem. „Ale chtěl bych nazpět své náboje. Jestli se něco stane, nemůžu být bezbranný.“

„Střelivo dostaneš, jakmile opustíš tento dům,*’ rozhodla stařena. „Bezbranný nejsi, chlapče. Já na tebe dávám pozor.“

Jennifer se posadila na kraj postele. „Já na tebe taky dám pozor,“ řekla s úsměvem. „Velice dobrý pozor.“

Mike si dlouze povzdechl. „V tom případě se mi nemůže nic stát,“ prohlásil a během okamžiku spal.

Další tři dny trávil Mike v polospánku. Zranění ho hodně oslabila, ale rány se zdravé hojily.

Házel o něj pečovala za pomocí masti a bylinek a Jennifer se starala o převazy. Obětavě o něj pečovaly.

U srubu se neukázal ani šerif, ani kdokoliv jiný. Mike měl po namáhavém útěku konečně klid.

Blížil se však čas odjezdu. Třetího dne se stará žena vrátila z městečka a přinesla novinky.

„Ten kovboj už přijel,“ řekla. „Ten, co jel se vzkazem do Phoenixu.“

Bylo pozdní odpoledne, Jennifer a Mike seděli ve srubu, ve kterém vládl relativní chládek. Mike vyskočil. Visel očima stařeně na rtech.

„A co? Co rodiče odpověděli?“

Hazel pokrčila rameny. „Jak to mám vědět? Nikdo ve městě to neví. Ten kovboj nechce nic prozradit. Říkal, že bude mluvit jen s

poslem šibeniční lady.“

Mikeovy oči zajiskřily. „To je příležitost, na kterou jsem čekal,“ zavrčel. „Budu sledovat Lařina vyjednávače a vykouřím bandu z úkrytu.“

„Mikeu!“ Jennifer vstala a přišla k němu s prosebně zvednutýma rukama. „Mikeu, to nemůžeš…“

„Ale může!“ Netrpělivě ji odsunul. „Chci své střelivo, Hazel. A svého koně!“

Stará žena s povzdechem potřásla hlavou. „Vy muži myslíte jen na střílení a zabíjení! Dobře, chlapče, dostaneš ty svoje patrony i koně.“

Odšourala se do rohu chaty a nadzvedla volné prkno v podlaze. Mike si klekl vedle otvoru a vytáhl balíček střeliva. Přitom zjistil, že rána na jeho zádech ještě není úplně zahojená a také zranění na levém rameni silně zabolelo. Snažil se ovládat. Nechtěl, aby si Jennifer něčeho všimla.

„Hnědáka najdeš, pokud půjdeš po této stezce,“ řekla Hazel. Její jasné oči si ho starostlivě měřily. „Dávej na sebe pozor,“ dodala.

„Brzy se vrátím.“ Mike kývl na Jennifer, která se objevila ve dveřích. Se spokojným úsměvem potěžkal kolt a zase se cítil sebejistě. Teď už nebude mít nikdo snadné mě zajmout, ani šerif, ani Lara.

Našel hnědáka v údolíčku chráněném ze všech stran vysokými skalami. Rostlo v něm dokonce dostatek trávy. Hřebec radostně zařehtal a třel si hlavu o jeho rameno. Když ho Mike začal sedlat, netrpělivě frkal, jako by se nemohl dočkat, až zase vyjede se svým pánem.

Mike se vyšvihl na koně a vyrazil z údolí po cestě, kterou neznal. Když před sebou spatřil město, sesedl a odvedl koně do úkrytu. Našel si pohodlné místo, z něhož mohl až do setmění hlídat město. Teprve pak se mohl odvážit dál.

Všechno si přesně spočítal. Vyslanec šibeniční lady ještě nemohl být nazpět. Nestihl by to. Rozhodně tedy nevyjel z města, pokud tam už byl. Mike by ho nemohl přehlédnout. Nemohl by minout ani toho kovboje, kdyby jel na setkání s bandity. Musel se za každou cenu

dovědět, jak reagovali chlapcovi rodiče.

Nešlo mu jen o to, aby ze sebe smyl podezření. Musel chlapce také osvobodit, protože si nebyl jistý, že Lara Laneová dodrží slovo. Nikdo nemohl zaručit, že chlapce skutečně propustí, jakmile dostane peníze. Tato žena plně propadla zlu a její muži jí byli oddaní. Nedrželi se žádných dohod.

Nad krajinou se skláněl soumrak. Mike se cítil dostatečně silný, aby tu vydržel sedět celou noc, ovšem když za tmy vstal, aby se přiblížil k městu, poznal, že se přecenil. Jeho rány pálily, kolena se mu chvěla. Musel nasednou na koně, i když riskoval, že si ho spíš někdo všimne, než kdyby šel pěšky.

Přiblížil se k městu na půl míle, potom zase sesedl. Hnědák se na jeho povel položil na bok do písku. Mike se opřel o jeho hřbet, kolt v ruce.

Vybral si dobré místo. Asi za půl hodiny uslyšel blížícího se koně. Někdo odjížděl z Cleatoru.

Hnědák se choval tiše, Cizí jezdec projel nedaleko, aniž by si čehokoliv všiml.

Byla příliš tma, než aby Mike rozeznal jeho tvář, ale byl oblečený jako kovboj, což v končinách Bradshaw Mountains nebývalo zvykem. Mike Donnegan mu nechal dostatečný náskok, potom nasedl a pomalu ho následoval. Jeho oči si natolik zvykly na tmu, že kovboje neztratil.

Dojeli na konec roviny. Kovboj zastavil a sesedl z koně. Mike zatočil vlevo, odvedl hnědáka ke skalní stěně, kde ho uvázal a plížil se blíž ke kovboji.

Uslyšel před sebou hlasy. Setkání s poslem šibeniční lady se tedy odehrávalo tady, Mike se nezmýlil. Pospíchal dál, aby vyslechl alespoň část rozhovoru. Ukrýval se za trnitým keřem. Byl dostatečně blízko, aby mužům rozuměl.

„…nepřinesl hned? Jak dlouho máme ještě čekat?“ Mike poznal řezavý hlas poručíka. „Nebo pan Melter bere naše hrozby na lehkou váhu?“

„Říkal jsem přece, že pan Melter zaplatí,“ odpověděl kovboj. „Deset tisíc dolarů, jak jste říkali. Ale on mi ty peníze nedal, přiveze

je sám.“

„Proč? Nevěří ti, kovboji?“

„Musí nejprve sehnat hotovost, takže mě poslal napřed, abych vás informoval,“ odvětil kovboj netrpělivě. „Náš šéf přijede do Cleatoru zítra nebo nejpozději pozítří. Přiveze peníze.“

„To bych mu taky radil,“ zavrčel poručík. Chvíli mlčel, pak se zeptal: „Lidem ve městě jsi nic neříkal?“

„Držíme se dohody,“ ujišťoval ho kovboj rychle. „Nikomu ani slovo. Šerif Crane se mě snažil vyslýchat, ale mlčel jsem. Chlapci se nesmí nic stát!“

„Nic se mu nestane, pokud nezačnete hrát falešně!“ Poručík se drsně uchechtl. „Poslyš, kovboji, nevíš něco o chlápkovi a ženské, kteří jsou v Cleatoru cizí? Nevím přesně jak vypadají. Ona je asi světlovlasá a on vysoký, šlachovitý s tvrdým obličejem. Chladnokrevný chlap. Neslyšel jsi o nich něco?“

Kovboj přikývl. Mike viděl jeho pohyb proti světlejší obloze. „Hledá je šerif Crane. Vypsal na jejich hlavy odměny – mrtví nebo živí. Oni… patří přece k vám.“

Poručík překvapeně zafuněl. „Cože?“

„No jistě,“ přisvědčil kovboj. „Šerif Crane to říkal. Toho chlapa chtěli ve Platbush pověsit, protože osvobodil šibeniční… slečnu Laneovou a ta holka mu pak pomohla k útěku. Ale to přece musíte vědět, když k vám ti dva patří.“

Poručík potřásl hlavou a zachechtal se. Donnegan se už vzdaloval a kypěl zlostí. Slyšel poručíkův smích ještě když odvazoval koně.

+ + + + +

Když se blížil ke srubu staré Hazel, byl Mike ponořen do myšlenek. Točily se kolem šibeniční lady a bezpečné metody, jak zneškodnit její bandu.

Blížil se k osamělému údolí, v němž obydlí stálo, když tu uslyšel výstřely. Škubl uzdou tak prudce, až se hnědák vztyčil na zadní a málem se převalil. Mike ho musel krotit.

Napjatě naslouchal. Nebylo pochyb, střelba se ozývala od srubu.

Někdo přepadl Jennifer a starou Hazel a ženy se urputně bránily.

Mike vytrhl kolt z pouzdra. Řítil se tryskem po stoupající kamenité stezce.

Před ním šlehaly záblesky výstřelů. Útočníci leželi za balvany kolem domu. Nebylo jich však více než dva nebo tři.

Z okna se rychle vysunula hlaveň pušky. Zaburácel výstřel. Podle zvuku Mike poznal starou brokovnici. Na opačné straně srubu štěkal revolver. To musela být Jennifer.

Mike spatřil jednoho z útočníků, který se zvedl na kolena, namířil na srub a vystřelil. Mike střílel přímo za jízdy. Muž zapadl do krytu.

Mike seskočil z koně a také vyhledal úkryt. U domu cosi zarachotilo. Brokovnice vypadla z okna a udeřila o prkna úzké verandy. Také kolt ztichl. Donnegana se zmocnil strach. Nemyslel na vlastní bezpečí, vyskočil na nohy a zuřivě střílel na úkryty útočníků.

Vystřílel kolt. Chystal se ho rychle nabít, když tu ho do hlavy zezadu zasáhla příšerná rána. Bez hlesu se zhroutil na zem.

+ + + + +

Donegan se se sténáním převalil a zamžikal do ostrého světla, které mu zářilo přímo před očima. Nejprve nic neviděl. Před očima mu poskakovaly ohnivé mžitky.

Pohled se mu pomalu projasnil. Zůstávala jen tepající bolest v hlavě. Bolela taktéž obě předchozí zranění, která nebyla zdaleka zahojená.

Posadil se, když spatřil Jennifer. Seděla na židli a dívala se na něho. Po tváři jí stékaly slzy.

„Jennifer?“ Mluvil nezřetelně, jeho jazyk byl těžký. „Co se stalo?“

„To vám hned řeknu, Mikeu Donnegane!“ Zachvěl se, když uslyšel ten hlas. Mezi něj a Jennifer vstoupila Lara Laneová. Zastrčila si palce za opasek s koltem a podrážděně se zhoupla na patách.

„Lara Laneová,“ zamumlal. „Proč jste to tady přepadli? Mysleli jste si, že tu něco ukořistíte?“

„Zastřelili starou Hazel!“ vykřikla Jennifer přerývaně. „Ti zločinci

ji…“

Lara k ní přikročila a vlepila jí dvě rychlé facky. „Nikdo nás nebude beztrestně urážet!“ vykřikla zuřivě. „To si pamatuj, ty couro!“ Jennifer se s pláčem choulila na židli. Teprve nyní si Mike všiml těla staré ženy, které leželo v rohu místnosti. Lara kývla na své muže. Dva z nich tělo odnesli ven.

Ve srubu zůstal ještě poručík a ten světlovlasý mladík, bratr Jennifer. S bledou tváří se opíral o stěnu a upřeně hleděl na sestru. Mike by dal hodně za to, kdyby mohl číst myšlenky Jacka Murdocka. Pomůže své sestře? Nebo byla jeho závislost na Laře silnější?

Lara Laneová se postavila před Mikea, který ležel na posteli, ve které ho prve ošetřovaly Jennifer a Hazel. Zkoumavě si ho měřila.

„My jsme nezapomněli na ten mazaný páreček, který nás nalákal do pasti,“ řekla s falešnou mírností. „Přijeli jsme, abychom s vámi zúčtovali.“

„Kde je ten chlapec?“ zeptal se těžkým jazykem. „Nebo jste ho už taky…?“

Lara si sedla na kraj postele. „Víš, co se mi na tobě líbí? Nedáváš najevo strach! Máš strach, ale neprojevíš ho. Mám ráda takové muže.“

Donnegan se nadzvedl na lokti. Jeho oči na ni zasršely. „Škoda, že jste ve Flatbush neskončila na šibenici. Nejste člověk, jste jako satan. Nic lepšího nezasluhujete.“

Její oči se zúžily a pozvedla ruku. Zdálo se, že ho také udeří. Pak ruku zase spustila a na tváři se jí objevil tajemný úsměv, který šel každému muži pod kůži.

„Zůstaneme tady ve srubu, dokud Johnnyho otec nepřiveze peníze,“ řekla mrazivě. „A ty zůstaneš s námi. Nemůžeš zpátky, považují tě za vraha. Jestli tě dostanou, pověsí tě. Byla by tě škoda! Takže tě přijmeme do naší rodiny jako náhradu za Grega, kterého jsi zastřelil. Budeš můj nový jezdec.“

„Nikdy,“ zavrčel Donnegan.

Zelené oči zajiskřily. „Ale ano,“ prohlásila. „Já dostanu všechno, co chci. A tebe chci, Mikeu.“

Naklonila se a políbila ho na čelo. Škubl sebou, jako by se ho

dotkli žhavým železem.

Jeho pohled padl na Jennifer a Jacka. Oba je sledovali s bledými tvářemi.

Mike věděl, že Jack Murdock je do Lary blázen a musí žárlit na každého muže v její blízkosti. Jenomže v tu chvíli poznal, že ho Jennifer miluje. Zamyslel se. Skutečně, ona mu také nebyla lhostejná. Cítil k ní víc než jen vděk za záchranu z vězení ve Flatbush. Bylo to šílené, teď byla ta nejhorší chvíle na přemýšlení o citech.

Lara Laneová si jeho váhání špatně vyložila. Její prsty přejely po jeho ruce. „Budou z nás přátelé, Mikeu, to vím jistě," usmála se. „A aby naše přátelství vydrželo, zavážu si tě."

Kývla na poručíka, který čekal jen na to. Vytáhl z kapsy smotaný kožený řemínek a spoutal Donnegana tak pevně, až se Mike bolestí hryzal do rtu.

Byla to beznadějná situace. Mike se však nehodlal vzdát. Vzdát se, to bylo slovo, které neznal.

Unikl šibenici ve Flatbush. Musel uniknout i tentokrát. Kvůli Jennifer…

+ + + + +

Noc plynula mučivě pomalu. Donnegan se snažil zůstat vzhůru, ale každou chvíli upadal do polospánku.

Nedali mu nejmenší šanci. Neustále byl uvnitř některý z členů bandy, aby všechny tři hlídal. Johnny Melter byl v pořádku. Vypadal jen znaveně a vystrašeně.

Mike nesměl mluvit s Jennifer, která si ustlala na zemi na dekách. Občas po něm plaše pokukovala. Smrt staré ženy ji těžce zasáhla. Na svého bratra ani nepohlédla a Jack se jí také vyhýbal. Z poznámek banditů vyplývalo, že vědí o tom, že Jack a Jennifer jsou sourozenci.

Když začalo svítat, Mike stále netušil, co s ním bude dál. Nevěřil tomu, že by je Lara s Jennifer vzala s sebou, až dostane peníze. Kdyby skutečně chtěla, aby na ní byl závislý, musela by se Jennifer zbavit. Na druhou stranu by Jack Murdock nikdy nemohl souhlasit s

tím, aby byla jeho sestra odstraněna. Beztak by se odsud nedostal živý ani on, o to by se postarali poručík a Jack Murdock, kteří by se strachovali o své postavení u Lary.

On sám by na svůj život nevsadil ani cent. Až odsud bandité odjedou, beztak tu nechají jejich těla vedle staré Hazel.

Poručík odjel v poledne a vrátil se za dvě hodiny i s kovbojem. Dveře srubu byly otevřené, takže Mike viděl, co se děje venku.

Lara hovořila s kovboje. Mluvila dostatečně nahlas, aby Mike rozuměl.

„Jestli Melter skutečně přivezl peníze, tak ať nám je sem pošle a my propustíme kluka," prohlásila ostře.

„Šéf chce vědět, že Johnny je naživu a je v pořádku," odpověděl kovboj.

„Dobře, můžeš ho vidět. Počkej tady!" Lara vykročila ke srubu.

Mike předpokládal, že vyvede Johnnnyho před chatu, ale spletl se. Kývla na poručíka a ukázala na Mikea.

„Odvaž ho!" poručila.

Poručík poslechl a tasil kolt, aby Mikea držel v šachu. Ten se musel postavit doprostřed místnosti vedle Jennifer. Poručík si stoupl s revolverem za ně.

„Jeden špatný pohyb a můžeš je zastřelit," nařídila Lara. „I kdyby jen otevřeli hubu a řekli jedno slovo, zastřelíš je. Jasné?"

Poručík přikývl a Jennifer a Mike se museli podvolit. Plán byl jednoduchý, ale ďábelský. Kovboj pak dosvědčí, že oba patří k bandě, která unesla chlapce. I kdyby Johnny potom tvrdil opak, stejně by mu nikdo nevěřil. Dospělému muži boudou lidé věřit spíš než dvanáctiletému chlapci.

Kovboj vešel do srubu. Zamrkal, protože si jeho oči musely zvyknout na přítmí.

„Georgi, tady jsem," promluvil Johnny Melter. „Nic mi není. Ale kdy konečně přijede táta?"

„Brzy, Johnny." Kovboj se tvářil, že se zajímá jen o chlapce. Ve skutečnosti si ale stačil dobře prohlédnout Mikea a Jennifer.

„Tak ven," komandoval poručík. „Už jsi viděl dost, kovboji."

George vyšel ven. Venku se tiše dohadoval s Larou Laneovou,

která po chvíli přišla se spokojeným úsměvem. Dusot kopyt kovbojova koně se rychle vzdálil.

„Tak co na to říkáš, Mikeu?“ Lara se zastavila před Donneganem a upřela na něj vypočítavé oči. „Už ode mě asi dobrovolně neodejdeš, ne? Nebo bys raději za šerifem Cranem?“

„Nejraději bych vás viděl za mřížemi, slečno Laneová,“ odvětil Mike chladnokrevně. „Proto žiju.“

„A proto taky zemřeš, Mikeu, pokud proti mně něco podnikneš!“ zasyčela vztekle a odešla ze srubu, když ještě nejprve sjela Jennifer opovržlivým pohledem.

Mike pohlédl na svou společnici. Jennifer se držela s obdivuhodným sebeovládáním. Zmohla se i na malý úsměv, když viděla, jak se na ni upírají jeho oči.

Oba hledali vhodné slovo, aby toho druhého povzbudili. Nic je však nenapadalo.

Poručík je sledoval s potměšilým šklebem.

+ + + + +

Otec Johnnyho Meltera přijel v pět hodin odpoledne.

„Vezu peníze! Já jsem Samuel Melter!“

„Stát!“ houkl poručík. „Ani krok. Máme vás na mušce!“

Klapot kopyt utichl. Mike se posunul k otevřeným dveřím. Nikdo mu nebránil podívat se ven. Zůstal ve srubu jen s Jennifer a chlapcem. Zbraně samozřejmě neměli, ani zavírací nůž. Před dveřmi hlídal jeden bandita. Držel v ruce odjištěný revolver a nacházel se bezpečně mimo Mikeův dosah.

Samuel Melter byl vysoký, hřmotný muž kolem čtyřicítky. Seděl na koni úplně zpříma a nebojácně hleděl na bandity, kteří k němu přistoupili s napřaženými puškami. Zvedl ruce do výše ramen.

„Nejsem ozbrojený, jak jsme se dohodli,“ prohlásil. „Kde je Johnny?“

„Jsem tady, táto!“ volal chlapec ze srubu.

Po Melterově tváři přejelo zachvění, ale hned se ovládl. „Já tě odsud odvedu, Johnny. Musíš mít ještě chvíli trpělivost.“

Mike pohlédl na chlapce. Johnny stál vedle něho s rozzářenou tváří. Mike však zdaleka nevěřil, že všechno proběhne hladce.

„Sesednout!“ poručila Lara Laneoová. „Prohledejte ho!“

Melter sotva šlápl na zem, když už se k němu vrhli bandité a pečlivě ho prošacovali. Poručík prohledal sedlové brašny.

„Nic,“ ohlásili muži, kteří prohledali rančera.

„Tady!“ Poručík zamával nad hlavou jakýmsi balíčkem.

„Otevři to!“ Lara pokynula revolverem. Po tváři se jí mihl ďábelský úsměv, když spatřila svazek bankovek.

„Propusťte Johnnyho,“ pronesl Melter. „Máte peníze, je to deset tisíc dolarů. Nebo chcete porušit slovo, slečno Laneová?“

Lara Laneová povytáhla obočí v předstíraném údivu. „Ale pane Meltere! Samozřejmě dodržím slovo, že Johnnyho propustím, až dostanu peníze. Peníze jsou tady a já Johnnyho propustím. Jenom jsem neříkala, kdy! Snad si nemyslíte, že jsem tak pitomá? Sedíme v tomto srubu jako v pasti. Kdo nám zaručí, že nás nenecháte odstřelit, až dostanete kluka? Johnny pojede s námi a my ho pustíme, až budeme v bezpečí. A teď zmizte, pane Meltere!“

„Táto, ne!“ vykřikl Johnny zklamaně.

Mike ho zadržel, když se chtěl rozběhnout ven k otci. Byla by to jeho smrt. Jennifer si Johnnyho přitáhla k sobě a ovinula kolem něj ochranářsky paže. Melterův pohled je probodával. Zřejmě tomu rozuměl tak, že pomáhají banditům.

„Takže vy mého chlapce nepropustíte?“ rozkřikl se na Laru.

Nenamáhala se mu odpovědět, odvrátila se a šla do srubu.

Poručík pokynul puškou. „Tak táhněte odsud, Meltere!“

Rančer se se svěšenými rameny vrátil ke koni a vsunul nohu do třmene. Pak se to stalo.

+ + + + +

Tak rychle, že to nešlo postřehnout, jeho ruka sjela k holínce a vytrhla z ní malý revolver. Zbraň vychrlila oheň a smrt.

Bandita, který stál vedle Lary, nějaký Mexičan, byl zasažen doprostřed čela a zhroutil se. Potom ze všech stran zahřměly zbraně

banditů.

Melter se Vzepjal, jeho tělo se křečovitě chvělo pod nárazy kulek. Jeho prsty se pomalu otevřely a revolver spadl do prachu. Jeho vytřeštěné oči se obrátily ke srubu.

Donnegan věděl, že Melter je v tu chvíli už mrtvý. Protočil se kolem své osy a svalil se na zem. Levá noha mu zůstala viset ve třmeni.

Jennifer k sobě s tlumeným výkřikem přitiskla chlapce a schovala mu obličej, aby nemusel všechno sledovat.

Tvář Lary Laneové se zkroutila v bezmezném vzteku. Donnegan snad ještě nikdy u nikoho neviděl takovou nenávist.

Šibeniční lady vytrhla poručíkovi pušku, namířila a vystřelila tak, že kulka škrábla koně. Zvíře zařičelo a dalo se na útěk, vleklo za sebou Melterovu mrtvolu.

Donnegan stál jako opařený. Upřeně sledoval Laru, která se dívala za utíkajícím koněm. Jak bylo možné, že tato žena přejde smrt člověka stejně, jako kdyby zabila jedovatého hada?

„Vyrazíme," řekla tiše. V mrtvolném tichu, které se rozhostilo nad prostranstvím, bylo rozumět každému slovu. „Sedlejte koně."

Poručík se postaral, aby byl její rozkaz rychle vyplněn. Popoháněl zbylé bandity, zatímco sám hlídal Mikea a Jennifer.

Jennifer se snažila uklidnit chlapce. Tiše na něj mluvila, ale zdálo se, že ji Johnny vůbec neslyší.

Lara přišla k Donneganovi. Upřela mu pohled do očí. Otevřela ústa, aby něco řekla, když tu zahřměly výstřely.

Mike se instinktivně vrhl k Jennifer a strhl ji i s chlapcem na zem. Lara se skokem přemístila pod okno u dveří.

Do stěn srubu se zarývala smršť kulek. Byli ze všech stran obklíčeni. Poručík cosi hulákal, pak s ostatními třemi bandity vstoupil do srubu. Zabouchli dveře. Na oknech byly okenice.

„Přestaňte!" křičela Jennifer. „Vždyť zabijete chlapce!"

Její bratr se k ní chtěl připlazit, ale Lara ho zastavila. Nerozhodně se podíval z jedné na druhou, pak ale zůstal tam, kde byl.

Poručík hodlal zaujmout pozici u jednoho z oken, ale Lara ho zadržela.

„Oni nezaútočí!“ křikla. „Nemůžou ohrozit toho kluka.“

Tenké dřevo okenic a dveří bylo provrtáno kulkami, stěny však byly dostatečně silné. Přesto dovnitř pronikalo nebezpečně mnoho kulek. Zařízení se tříštilo.

Trvalo věčnost, než palba utichla. Po hluku střelby působilo ticho ještě tíživěji.

Donnegan nadzvedl hlavu. Sice mu v uších hučelo po hluku střelby, ale pokud se nemýlil, blížilo se ke srubu mnoho lidí.

„Šibeniční lady!“ Všichni sebou škubli, když poznali hlas Šerifa Cranea – tedy kromě Lary.

Uplynula asi minuta a kráska s kamenným srdcem neodpovídala.

„Šibeniční lady!“ zavolal šerif znovu. „Vyjdi ven! Je nás třicet! Neuniknete nám! Vyjděte ven, nebo tu boudu zapálíme i s vámi!“

Lara Laneová se posunula ke dveřím.

„Šerife!“ vykřikla. „Máme toho kluka! Jestli nás postřílíte, vezmeme ho s sebou, je to jasné?“

„Na něj nemůžeme brát ohled!“ zařval Crane. „Nikdo z vás se odsud živý nedostane, jestli se nevzdáte!“

Znělo to nebezpečně. Mike Donnegan si sice neuměl představit, že by šerifovi muži nebrali ohled na život dítěte, ale možné bylo všechno. Také poručík a zbylí bandité se tvářili ustaraně.

Lara se vůbec nedala zastrašit. Opírala se o silnou dřevěnou stěnu a mhouřila oči jako kočka na číhané.

Uplynula čtvrthodina a ještě jedna. Venku se nic nedělo. Ve srubu vládlo nesnesitelné napětí. Nikdo se nehýbal. Vznášela se nad nimi záhuba.

Konečně – světlo pronikající skulinami už začínalo slábnout – něco se dělo. „Šibeniční lady!“ zavolal šerif. Podle zvuku jeho hlasu Donnegan odhadoval, že se nachází někde za skalisky před srubem. Všichni napjatě zvedli hlavy, ale Lara nechala šerifa ještě třikrát volat, než odpověděla.

„Šibeniční lady!“ zavolal Crane. „Co požadujete za život toho chlapce?“

Lara Laneová se triumfálně usmívala. Zase jednou vyhrála. Vyžívala se v tom, že ostatní museli ustupovat její chladnokrevnosti

a bezohlednosti.

+ + + + +

Donnegan zadržel dech, když viděl, čeho se ta žena odváží. V klidu vstala, odsunula zástrčku na dveřích a otevřela je.

Slunce viselo nízko a rámovalo její postavu. Lara se opřela o rám dveří, pravou ruku v blízkosti koltu.

„Pojďte sem, Crane, jestli máte odvahu!“

zavolala provokativně. „Pojďte sem a promluvíme si.“

Jennifer zděšeně pohlédla na Mikea. Bála se stejně jako on, že Lara příliš tlačí na pilu a šerif dá prostě rozkaz k palbě bez ohledu na chlapce.

Jak se však zdálo, Lara své protivníky odhadla přesně. Mike viděl, jak se šerif vztyčil za balvanem a pomalu vykročil k chatě. Byl také ozbrojen, ale jeho kolt vězel v pouzdře. Zastavil se deset kroků od domu.

„Propusťte toho chlapce!“ Jeho hlas zněl tvrdě, ale přesto z něj byla cítit nejistota. Crane věděl, že z něj může během vteřiny být mrtvola, pokud šibeniční lady jen luskne prsty. Stejně tak však věděl, že ona by pak byla provrtána desítkami kulek, takže proti němu teď nic nepodnikne. Byl to poker o lidský život. Mohl vyhrát jen ten s lepšími nervy. Mike si byl celkem jistý, že to bude Lara.

„Šerife!“ Lara se tiše zasmála. „Už jsem říkala Melterovi, že kluka propustím, ale on nesouhlasil.“

„Lžete!“ vykřikl šerif. „Zavraždili jste Meltera, když jste dostali peníze.“

„Melter na mě vystřelil, byla to sebeobrana,“ odsekla. „Pustíme kluka, až budeme sami v bezpečí. Za půl hodiny odjedeme a Johnnyho bereme s sebou. Potřebujeme pro něj koně a vy nám ho dáte. Když se přesvědčíme, že nás nikdo nesleduje, může si Johnny jet kam bude chtít.“ Otočila se a práskla za sebou dveřmi. Ani se nepodívala škvírou, co šerif dělá. Nezajímala se o jeho odpověď, protože ji předem znala.

Poručík si tak jistý nebyl. Vyhlížel ven dírou po suku. „Jde pryč,“

hlásil.

Nikdo nic neříkal. Lara si sedla zpět namísto a zavřela oči.

Mike Donnegan měl čas rozhlédnout se po ostatních. Nejvíce nervózní byl Jack Murdock.

Poručík neopouštěl svou pozorovatelnu a sledoval okolí srubu. Každou chvíli si otíral zpocené dlaně. Navenek se tvářil chladnokrevně, byl však rozčílený.

Zbylí dva si buďto nervózně okusovali nehty, nebo přehazovali zbraně z ruky do ruky. Nedokázali skrýt rozrušení.

Ti dva byli rozdílní jak den a noc. Jednomu říkali Kanaďan, byl to vysoký, ramenatý muž s malýma, zákeřnýma očima. Druhému se říkalo Boston-Man, byl to tmavý typ s přízvukem severovýchodu. Byl útlý, ale mrštný jak lasička a tím velmi nebezpečný hrdlořez. Před těmito dvěma se Mike musel mít na pozoru, až přijde na rozhodující boj. Nejnebezpečnější však byla sama Lara, která nyní v klidu vstala ze svého místa.

„Půlhodina uplynula," řekla. „Jedeme!"

Jennifer chtěla nechat chlapce u sebe, ale Lara ho od ní odtrhla, vytáhla revolver a přiložila ho Johnnymu k hlavě. Jennifer po ní chtěla vyjet, ale zarazila se. Mike zachytil její pohled. Jako by mu chtěla něco sdělit, ale nesměla s ním mluvit. Jen ho napadlo, že během dlouhého čekání stále pomalu měnila místo. Na jejích rtech se mihl letmý úsměv, který měl jen jedno vysvětlení. Měla radost.

Mike Donnegan nemohl dál přemýšlet, co má ten úsměv znamenat.

Lara Laneová postrčila chlapce před sebou ke dveřím a otevřela je.

Slunce právě zapadalo za pahorky hor. Poslední paprsky olizovaly nebe a barvily ho do ruda.

„Crane!" Lara vykročila ze dveří. „Kde je ten kůň, kterého jsem chtěla?"

Pár vteřin panovalo ticho. Mike čekal, že každou chvíli přijdou smrtící výstřely, které budou znamenat konec pro ně všechny. Potom uslyšel klapot kopyt.

V jeho zorném úhlu se vynořil šerif. Vedl za ohlávku štíhlého

grošáka. Zastavil se před Larou. V jeho očích planula smrtelná nenávist a bezbřehé pohrdání. Ten muž ještě neuznal porážku. To musela vědět i Lara.

Natáhla ruku. Hodil jí uzdu, odvrátil se a toporně odcházel ke svým lidem, kteří čekali v úkrytech.

„Šerife!“ Lařin výkřik ho zastavil. „Při prvním výstřelu bude ten kluk mrtvý.“

Šerif Crane se ani neotočil. Zatáhl hlavu mezi ramena, jako by počítal s kulkou do zad. Potom rychle kráčel dál.

„Nasedat!“ poručila Lara.

Její lidé se vyhoupli do sedel. Bandité drželi zbraně v rukou. Pod hrozbou revolveru museli nasednout i Mike a Jennifer. Teprve potom nechala Lara vylézt chlapce na jejího vraníka a nasedla za ním. Grošáka vzal poručík za uzdu.

Lara jednou rukou ovládala vraníka, druhou mířila revolverem na chlapcovu hlavu.

Nasadila koni ostruhy a pobídla ho na stezku, která vedla do Bradshaw Mountains. Ostatní ji následovali.

Poslední paprsky pohasly.

+ + + + +

Mike a Jennifer jeli mezi Kanaďanem a Boston-Manem, kteří je stále hlídali nenápadně namířenými zbraněmi. Pro šerifa a ostatní to muselo vypadat, že ti dva jedou s bandity dobrovolně.

Neukázal se jediný muž z šerifova oddílu. Zůstávali v úkrytech. Byl to hrozný pocit vědět, že na člověka míří dva tucty pušek. Donnegan seděl strnule na koni. Jennifer držela uzdu v chvějících se rukou. Bylo to bláznivé, ale jejich život v tu chvíli závisel na schopnostech Lary Laneové. Kdyby jí chlapec unikl, byli by ztraceni.

Lara držela rukojmí pevně. Bez odporu opustili prostranství před srubem a pokračovali do hor, kde se stezka zužovala natolik, že museli jet jeden za druhým. Vedení převzal poručík, následovala Lara. Mezi sebou měli grošáka, na kterém seděl Johnny. Potom jel Jack Murdock následovaný sestrou a Donneganem. Závěr tvořili

Boston-Man a Kanaďan.

Mike popojel co nejblíž k Jennifer. Nezapomněl, jak se na něj podívala, když odcházeli ze srubu. Chtěla mu něco sdělit a čekala na vhodnou příležitost.

Tato příležitost přišla o hodinu později. V naprosté tmě jeli stále do kopce. Na obzoru se objevil stříbřitý úsvit. Měsíc vycházel nad hranou skalisek. Cesta se rozšířila, takže mohli jít vedle sebe dva koně. Donnegan se posunul vedle Jennifer. Lara a poručík hleděli kupředu a ani Jack Murdock se neohlédl. Bandité vzadu pořádně nic neviděli.

Mike chtěl Jennifer něco pošeptat, když se k němu naklonila. Zpod šátku, který měla přes ramena, se vynořila její ruka a podávala mu nějaký předmět, který od ní rychle převzal a zastrčil ho za košili.

Teprve teď poznal, co mu Jennifer podstrčila. Byl to revolver! Mike se musel ovládat, aby se neprozradil. Nejraději by bandity okamžitě postřílel, ale to by byla sebevražda.

„Hej, vy dva!“ houkl Kanaďan. „Jděte od sebe!“

Bandité vepředu se ohlédli. Nikdo však nezahlédl revolver, který už byl v bezpečí za Mikeovou košilí. Přitáhl si kabát k tělu a nechal Jennifer předjet. Dlouho nepřemýšlel, kde tu zbraň vzala. Jejich šance vzrostly, to jediné bylo důležité.

Musel riskovat život, aby je všechny tři osvobodil z moci banditů, ale jeho život by stejně nestál ani za cent, kdyby zůstal u Lary. Napjatý k prasknutí očekával vhodnou chvíli.

+ + + + +

Ačkoliv kolem půlnocí byli lidé i zvířata vyčerpaní náročnou cestou po kamenité stezce, nedopřála jim Lara ani sekundu odpočinku. Na ní ani na jejím vraníkovi nebyly vidět známky únavy.

Kdyby nevyšel měsíc, byli by už dávno skončili na dně propasti. Stezka občas bývala jen pár stop široká nad propastmi, jejichž dno ani netušili. Koně frkali a chvěli se, ale Lara neznala slitování. Myslela jen na svůj krk, na který už čekala oprátka.

Donnegan starostlivě sledoval Jennifer a chlapce. Jak dlouho ještě

mohli vydržet?

Také poručík měl starosti. Ohlédl se po vůdkyni bandy. „Koně to už dlouho nevydrží," zavolal. „Jestli se něco stane jen s jedním z nich, jsme v koncích"

„Buď zticha a jeď dál!" odsekla Lara.

Pár minut nato poručíkův kůň klopýtl a padl k zemi. Poručík duchapřítomně stačil vytáhnout nohy ze třmenů. Drsně narazil do skalní stěny a zůstal ležet vedle koně.

Lara seskočila z koně a sklonila se nad poručíkem. Jeho kůň se snažil vstát na nohy. Ty se mu však podlamovaly.

Kanaďan a Boston-Man přijeli až těsně k nim. Jennifer spiklenecky pohlédla na Mikea a na svého bratra. Přišla vhodná chvíle!

„Nikdo ani hnout!" zařval Jack Murdock. V jeho ruce spočíval revolver, kterým mířil na Laru a poručíka.

Mike Donnegan se chopil své zbraně.

Jack udělal velkou chybu. Nedbal dostatečně na Laru a poručíka a pootočil se k Jennifer.

„Ten revolver, rychle!" křikl na ni, když viděl, že není ozbrojená. Takže to on jí opatřil revolver.

Donnegan držel v šachu Kanaďana a Boston-Mana, kteří zvedli ruce nad hlavu a nehýbali se.

„Pozor, Jacku!" vykřikl, když u poručíkova koně zpozoroval podezřelý pohyb.

Bylo to pozdě. V poručíkově ruce zahřměl revolver. Jack Murdock vymrštil paže do vzduchu, zakymácel se a svalil se z koně. Přepadl přes hranu stezky a zřítil se do propasti.

Jennifer seděla na koni jak zkamenělá. Nepohnula se ani, když Mike začal střílet. Poručík byl sražen zády na skalisko, nohy pod ním povolily.

Mikeovi prolétla těsně kolem hlavy kulka. Když se otočil, byli už Kanaďan a Boston-Man pryč. Využili okamžiku, kdy střílel na poručíka a seskočili z koní. Ukryli se do pukliny vedoucí příkře vzhůru.

Tady nemohli zůstat. Bylo nemožné bandity odzbrojit. Jakmile

Kanaďan a BostonMan najdou vhodné stanoviště, vezmou Mikea pod palbu.

Vyslal za nimi dvě kulky, otočil se a vý. střelil na Laru, která na něj mířila zbraní. Skočila do zákrytu za padlého koně.

Mike neztrácel čas. Popadl uzdu Johnnyho koně, pleskl koně Jennifer po zadku a nasadil hnědákovi ostruhy.

V oblaku prachu se rozjeli do údolí těsně podél hrany propasti. Práskaly za nimi výstřely, ale žádný nezasáhl. Mike ležel na koňské šíji a vlekl za sebou vzpouzejícího koně s Johnnym. Kůň Jennifer se řítil jako zběsilý. Mike zděšeně zjistil, že krvácí na zadní noze. Zranila ho kulka.

Jennifer vyjekla. Neměla koně pod kontrolou.

„Seskoč!“ zařval Mike. „Seskoč!“

Zoufale se držela sedlového nosu a házelo to s ní ze strany na stranu, když kůň přeskakoval překážky.

Mike hodil chlapci uzdu jeho grošáka. „Jeď dál!“ vykřikl, popohnal hnědáka k ještě vyšší rychlosti a dojel Jennifer. Vtlačil se mezi jejího koně a skalní stěnu.

„Jennifer!“ vykřikl Mike. Natahoval po ní paži, ale ona se neodvážila pustit se sedla.

Mike viděl, že se blíží záhuba. Přes stezku ležel nízký kamenný blok. Grošák již překážku také uviděl. Z jeho hrudi se vydralo hluboké zachrčení a zvedl se na zadní. Rána na zadní noze koně oslabila a nedokázal se přenést přes překážku. Zarazil se zadníma nohama.

Jennnifer vyletěla ze sedla. S výkřikem zamávala pažemi. Mike zatnul prsty do jejích šatů a málem byl také vytržen ze sedla. Dokázal se však udržet.

S nadlidskou silou vytáhl Jennnifer k sobě na hnědáka a přitiskl ji k sobě, když se grošák s ohlušujícím zařičením zhroutil do propasti.

Jennifer mu bezvládně visela v náručí. Johnny zastavil kousek od něj a vyděšeně na něj hleděl. Mike zastavil hnědáka, který pod dvojitou zátěží okamžitě zpomalil.

Za nimi se nocí nesl dusot kopyt. Šibeniční lady a její zbývající komplici je pronásledovali. Potřebovali mít u sebe chlapce, bez nějž

by byli vydáni šerifovým lidem.

Útěk byl nemožný. Mike měl v revolveru jen dvě kulky, takže bandity nemohl zadržet. Uštvaně se rozhlédl.

Jeho pohled padl na cestu před nimi.

Bylo to místo, kde mohl projít pouze jeden kůň. Mike si vzpomněl, že za tímto místem je trochu větší plošinka.

Předjel čekajícího Johnnyho a vzal zase uzdu jeho koně. „Buď v klidu, chlapče!“

Jeho hnědák byl vynikající kůň a prve překonal nebezpečné místo bez potíží. Ale nyní musel nést dvojí zátěž.

Mike upíral zrak před sebe. Sotva ovládal koně, protože musel držet bezvládnou Jennifer.

Urazil asi polovinu trasy, když za sebou uslyšel ostrý výkřik.

„Stůj, Donnegane!“ křičela Lara. „Zastav nebo tě sestřelím z koně!“

„Jestli vystřelíte, je ztracený i ten chlapec!“ vykřikl Mike, aniž by se otočil. „Zůstanete bez rukojmího!“

Nic se nestalo. Dokud bude s Johnnym na úzké stezce nad propastí, nemůže Lara nic podniknout. Až se však dostane na bezpečnější terén, nebude váhat a zastřelí ho.

Už jen pár kroků na skalní plošinku!

Hnědák opatrně kráčel po úzké římse a vlekl za sebou ustrašeného grošáka s chlapcem. Potom se jeho kopyta konečně ocitla na skalní plošině.

+ + + + +

V tu chvíli mu Mike zabořil paty do slabin, takže hnědák udělal prudký skok vpřed. Mike hodil Johnnymu uzdu.

„Jeď dál!“ křikl na chlapce a seskočil s Jennifer v náručí ze sedla.

Vykřikl, když narazil zraněným ramenem na kámen, převalil se a chránil Jennifer před nejhorším nárazem.

V příští chvíli měl v ruce revolver. „Stát!“ zařval na Laru. Těsně za ní jeli Kanaďan a Boston-Man. „Ještě jeden krok a střelím!“

„Máš už jen dvě kulky, Mikeu,“ zasmála se Lara, zastavila však

koně.

„To ano, ale jedna z nich je pro tebe, šibeniční lady!“ křikl. „Nesahej na zbraň!“

Musela poslechnout. Na úzké římse nemohli otočit koně. Dopředu také nemohli, protože tam byl Mike. Neměl by proti nim šanci, kdyby tasili kolty a stříleli všichni tři, ale nejméně jednoho z nich by vzal s sebou do hrobu. Ovšem nikdo nechtěl být tím jedním.

„Mikeu, měj rozum,“ zkusila to Lara ještě jednou. „Můžeme si o všem promluvit.“

„Já s vrahy nemluvím,“ odsekl drsně.

Otočil hlavu. Měsíc svítil na stezku. Cesta se vinula dolů do údolí a Mike z ní viděl slušný úsek.

Právě tam projížděl Johnny Melter. Lara Laneová pozvedla pušku a namířila.

Mike zkřivil prst na spoušti. Ticho noci proťal výstřel.

Lara vyjekla, když jí kulka vyrazila z rukou pušku, která odlétla do propasti.

„Už jen jeden výstřel,“ řekla ponuře. „Nemáš dobré vyhlídky, Mikeu!“

„Pro tebe mi bude stačit!“ Mikeovy nervy byly napjaté k prasknutí. Lara Laneová zase hrála karty o život. Pokud si Mike udrží pevné nervy, mohl by ji na tomto místě zadržet až do příjezdu šerifa.

Jennifer zasténala. Pomalu se probírala.

Přisunul se k ní. „Zůstaň klidně ležet, Jennifer. Jsem u tebe! Jenom klid.“

Otevřela oči a zmateně se rozhlédla. Její pohled se najednou projasnil. Na její tváři se zračilo zoufalství a strach. Vzpomněla si, co se stalo.

Lara využila těch pár vteřin, kdy byla Mikeova pozornost rozptýlená. Když se k ní zase podíval, byla situace zcela jiná.

Boston-Man mrštně jako kočka přešplhal přes skalní výčnělek a nyní stál asi deset kroků od Mikea. Jeho puška mířila Jennifer na hlavu.

„Zahoď to!“ zasyčel Boston-Man.

Mike viděl, že je všechno ztraceno. Bojoval s pokušením vystřelit, ale věděl, že by z něj byla v příští vteřině mrtvola a z Jennifer taky. Pokud se vzdá, naskytne se mu snad ještě jiskřička šance.

Jeho prsty se otevřely a revolver zarachotil o kámen.

„Výborně," zazubil se Boston-Man.

Lara pobídla koně a napřímila se v sedle.

„Zabij ho!" štěkla na Boston-Mana. „Jeho i tu holku. Odstřel je!"

Vrah pozvedl s ďábelským úsměškem pušku.

Tak to je konec, pomyslel si Mike. Konec se vším.

Napjal se, očekával smrtící výstřel. Jestlipak to bolí, být smrtelně zasažen kulkou, pomyslel si ve zlomku vteřiny.

Toto myšlenka však zanikla ve hřmění desítek výstřelů. Vyvalil oči.

Boston-Man stál ještě před ním, ale jeho puška mířila k zemi. Pak ho kulky srazily stranou proti skále.

Lara Laneová a Kanaďan viseli na koních. Zemřeli v krupobití olova. I jejich koně byli zasaženi, vzpínali se a kymáceli.

Když přepadli přes hranu propasti, zanikly jejich výkřiky v burácení pušek.

Střelba utichla. Na Bradshaw Mountains se rozhostilo hrobové ticho.

Mike pomalu vstal a pomohl Jennifer na nohy. Rozechvěle se o něj opřela. Vzal ji do náručí.

Přijížděli šerifovi lidé. Jako první jel Crane. Za ním Johnny Melter.

Crane zastavil koně před Donneganem. Dlouze na ně pohlédl, potom seskočil z koně a posunul si stetson do týla,

„Tak tedy, pokud se chcete vrátit do Flatbush, slečno Murdocková, tak…" začal.

Jennifer mlčky zavrtěla hlavou.

„Pane!" Šerif se otočil na Mikea. „Nemějte mi to za zlé, ale…"

„…ale málem jste mě pověsili," dokončil Mike. Hvízdl na hnědáka a nasedl. Natáhl ruku k Jennifer, aby jí pomohl nasednout.

„Vezměte si alespoň náhradu za toho grošáka," zabručel šerif. Jeden z mužů vzal Johnnyho k sobě na koně. Crane přivedl Jennifer

koně, na kterém jel prve chlapec.

Mlčky přikývla, nasedla a následovala Donnegana.

Mike se už neohlédl. Byl zase na cestě, ale tentokrát nejel sám.

A někde bude mít pro něj a Jennifer tato cesta cíl. Na nějakém místě, které se jim bude líbit a kde zapomenou na minulost.

KONEC

Jack Morton: Šibenice pro Laru

Z německého originálu
Lara, die Galgenlady,
Western-Hit, Nr. 805, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009
© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach

Svazek 010

Úhlavní nepřátelé

Jeff Denver

Jim Walker to tušil už před začátkem posledního kola – ale nyní měl důkaz. Spustil ruku s kartami na desku stolu. Odkryl karty.

„Hej, co to děláš za nesmysly, kovboji?“ zavrčel sup.

Jim Walker si hráče mrazivě měřil. „Nemám moc rád značené karty!“ prohlásil jasně a zřetelně. Hluk v saloonu utichl. Všichni se otočili ke stolu se třemi hráči.

Profesionální hráč se neznatelně přikrčil. Střelil letmým pohledem po šerifovi, který byl tím třetím mužem u karetního stolu. „Ty mě chceš obvinit z falešné hry, ty honáku?“ zasyčel tiše.

Walkerovy ruce ležely klidně na stole. „Ano!“ prohlásil do ticha. Věděl, co teď přijde. Ve vzduchu viseio oiovo.